

# ๑

## ไม่เชื่ออย่าลบหลู่

“แยม ต้องไปทำบุญนะลูก”

แม้จะพูดด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน แต่จากประโยคที่มีคำว่า ‘ต้อง’ นั้น  
เยวามาลัยตีความหมายออกว่าเป็นการบังคับ

“โอ้โฮ ป้ามิ่งคะ แยมแค่นี้ไม่ได้งาน ไม่ได้หมายความว่าช่วยถึงขั้น  
ต้องไปสะเดาะเคราะห์เสียหน่อย” หลานสาวคนดีพูดพลางทำตาวิบวับอย่าง  
ประจบ พร้อมทั้งบีบนิ้วตบแก้มอันนุ่มนิ่มไปด้วยไขมันของคุณป้าวัยหกสิบสี่  
ก่อนจะยกแขนโอบแล้วจับพร้อมกับซุกโอบหน้าลงไปเพื่อซ่อนสีหน้าหงุดหงิด  
เอาไว้

เธอรู้ว่าคุณป้ามิ่งขวัญเป็นห่วงขนาดไหนที่หลานสาวที่เลี้ยงมากับมือ  
ยังไม่เป็นโล่เป็นพายทั้งที่เรียนจบมหาวิทยาลัยแล้ว ผ่านงานรับปริญญาไป  
ก็แล้ว แต่ยังไม่ได้เข้าทำงานที่ใดเป็นหลักแหล่งอย่างเพื่อนคนอื่น ๆ

“ก่อนหน้านี้ก็ทำงานดี ๆ อยู่แล้ว ไม่รู้จะลาออกมานั่งเป็นยายเพ็ง  
อยู่บ้านทำไม”

ประโยคถัดมาทำให้คนฟังสะอึก นี่ละคุณป้าของเธอตรงยิ่งกว่าขวาน-

ผ่าซาก ยังไม่นับรวมกรณีก่อนหน้านี้ที่เธอตัดสินใจลาออกจากงานทั้งที่ทำได้แค่สองเดือน ครั้งนั้นเธอถูกอบรมไปเสียยกใหญ่ว่าควรจะต้องมีความอดทนในการทำงานมากกว่านี้ และต้องมีความพยายามมูมานะที่จะฝ่าฟันอุปสรรคไปให้ได้ ไม่ใช่ทำตัวเป็นเด็กเหี้ยบซีโก้ไม่พอให้ถูกว่าถึงสถาบันการศึกษา รวมถึงที่บ้านด้วย

“ก็มันไม่ใช่แนวนี้ค่ะป้า แยมไม่ชอบงานออฟฟิศ แยมอยากทำงานที่เป็นอิสระมากกว่า”

และนี่ก็เป็นเหตุผลเดียวกับตอนที่ทำให้ผู้สูงวัยกว่ายอมรับฟังเหตุผลได้ มิ่งขวัญเลี้ยงหลานสาวคนนี้มาแต่เล็กตั้งแต่ตอนที่พ่อแม่ของแกเสียไป ทำไมจะไม่รู้ว่าแม่คนนี้มีนิสัยแบบไหน จะว่าหัวดีแบบพ่อก็ไม่ใช้ จะว่าอ่อนหวานเหมือนแม่ก็ไม่เชิง เพราะเขาวมาลย์เป็นเด็กหัวดี ออกจะเป็นแนวฉลาดแกมโกงกว่าหลานคนอื่นๆ ในรุ่นเดียวกัน พอรู้ว่าผิดก็จะยอมรับแล้วชุดเหตุผลที่คนฟังยังต้องยอมรับมาได้ แต่ถ้าไม่ผิดแล้วก็จะค้านจนหัวชนฝา อย่างนี้แล้วจะเรียกว่าเหมือนใครดี หรือว่าเหมือนนางที่เป็นคนเลี้ยงมาตั้งแต่ตื่นยังเท่าฝาหอย

คิดมาถึงตรงนี้ใบหน้าของคนเป็นป้าก็ผุดยิ้มขึ้นมา เมื่อสมัยเด็กของเขาวมาลย์นั้นเป็นตัวแสบระดับพระกาฬทีเดียว นางยังคงจำได้แม่นว่าแม่หลานสาวเคยมาฟ้องว่าถูกเพื่อนที่โรงเรียนล้อว่าชื่อเซย จึงได้ทำการอบรมเพื่อนๆ ไปด้วยวาจาเกินเด็กอายุเท่านั้น แยมยังนำมาเล่าอย่างภูมิใจเสียอีก

‘ชื่อนี้พ่อกับแม่ตั้งให้แยม เขาวะ-มาล หมายถึง ดอกไม้อ่อน คือผู้หญิงสาวและสวย ถ้าใครมาล้ออีกละก็แสดงว่าชื่อจฉฉ ฉอยากจะได้ชื่อเพราะๆ เพราะตัวเองไม่สวย’

ช่างเป็นเหตุผลที่ทำให้มิ่งขวัญหัวเราะทุกครั้งทีนึกถึง เพราะตั้งแต่นั้นมาแม่ดอกไม้อ่อนก็ไม่ถูกล้อเรื่องชื่อเซยอีก แต่กลับถูกเรียกว่า ‘เขาวมาร’ แทน เพราะเจ้าตัวนะทั้งดูทั้งแสบจนเพื่อนๆ ต่างเกรงใจ แต่ก็ยังไม่วายแกล้งเรียกผิดๆ อีก

แต่ก็นั่นแหละ ดูเหมือนเจ้าตัวจะไม่ถือสาเท่าไรเมื่อโตะขึ้นมาแล้ว  
รู้ความมากขึ้น แม้จะคงนิสัยประจำตัวอยู่บ้าง แต่เมื่ออยู่กับนางหลานคนดี  
ก็ยังเป็นแค่ดอกไม้อ่อนน้อยๆ อยู่เหมือนเดิม นั่นแหละ

“ป้าก็รู้ว่าคุณแม่อยากจะทำอะไร แต่ว่าก็อย่าหนึ่งนอนใจไปเสียละ  
ความนิ่งนอนใจแบบนี้มันไปจะกลายเป็นความซี้เกียจ แล้วก็เฉื่อยชา  
สุดท้ายจะกลายเป็นความเคยชินจนติดเป็นนิสัยแก้ไม่หายรู้ไหม” ผู้เป็นป้า  
ไม่วายเตือน

“ค่ะ” เขาวมาลย์ตอบรับเมื่อเห็นว่าอีกฝ่ายมีท่าทีอ่อนลงก่อนจะกระซิบ  
อ้อมกอดแน่นขึ้น

“แต่ว่าวันพรุ่งนี้ต้องไปทำบุญกับป้านะ อย่างน้อยก็ให้เป็นสิริมงคล  
เสียหน่อย อยู่บ้านมาเป็นเดือนแล้วนี่” ยังไม่ทันที่หญิงสาวจะได้ดีใจ คุณ  
ป้าก็เหินแสมมาตามประสาอย่างที่คนฟังได้แต่ยิ้มรับแห้งๆ แล้วตอบตกลง  
อย่างเสียไม่ได้

ความจริงเขาวมาลย์ไม่ได้กลัววัดหรือร้อนเวลาเข้าไปใกล้เขต  
อุโบสถ แต่เพราะเจ้าความซี้เกียจต่างหาก ยิ่งถ้าเป็นช่วงเทศกาลแบบนี้ละก็  
เธอยิ่งหน่าย เพราะคนก็เยอะ วัดที่ป้าของเธอมักจะไปทำบุญเสมอๆ ก็มีอยู่  
ไม่กี่วัด

หลังจากกราบขอพรพระพุทธรูปเรียบร้อย เธอก็เงยหน้าขึ้นมาพบกับ  
แผ่นหลังของชายสูงวัยที่นั่งอยู่ด้านหน้าในระยะประชิด กลิ่นควันธูปรวมทั้ง  
กระโถยของมันทำให้อากาศภายในนั้นมีแต่กลิ่นสีเทาจนแทบตาไปหมด

“ป้ามีงะ แยมขอไปรอข้างนอกก่อนนะ” เธอกระซิบบอก ขณะ  
ที่มิ่งขวัญวันนี้มาพร้อมกับมนตรีผู้เป็นสามีซึ่งยังนั่งประนมมืออยู่พักหน้ารับ  
ก่อนจะหลับตาสวดมนต์ต่อ

หญิงสาวเดินเลี้ยวออกมาข้างนอกอุโบสถแล้ว แต่ก็ยังไม่วายนึกเมื่อ  
คนจำนวนมากๆ ในช่วงเทศกาลอย่างนี้ และตอนนั้นเองที่เธอเห็นว่าหญิง

วัยกลางคนหนุ่มสาวคนหนึ่งทำของหล่น มันเป็นโลหะสีทองแดง กลมๆแบนๆ คล้ายกับเหรียญขึ้นสนิมสีเขียวอย่างที่เธอนึกซึ่งใจว่าควรจะต้องเอาไปคืนเจ้าของหรือว่าโยนทิ้งไว้ที่พื้นเหมือนเดิมดี

แต่อะไรบางอย่างดลใจให้เธอเลือกที่จะเดินตามเจ้าของเหรียญที่ดูไม่มีราคานั้นไป

“เดี๋ยวค่ะคุณน้า”

หลังจากที่เดินตามมาจนใกล้พอที่จะได้ยิน หญิงสาวก็เรียกออกไปนั้นทำให้คนถูกเรียกหยุดเดินแล้วหันมาช้าๆ หญิงวัยกลางคนหน้าตาใจดีคล้ายจะเอ่ยถามว่าเรียกนางเอาไว้ทำไม

“คุณน้าทำของหล่นค่ะ” ว่าแล้วเธอก็ยื่นมือออกไปให้หญิงคนนั้นดูเหรียญในมือ ซึ่งเห็นมากับตาว่าอีกฝ่ายทำหล่นเอาไว้ แต่คู่สนทนากลับส่ายหน้าพร้อมกับยิ้มน้อยๆ

“ดูดวงใหม่คะหนู”

เมื่อได้รับคำถามกลับมาแทนคำตอบ เขาวมาลย์ก็อึ้งไป หรือว่านี่จะเป็นการเรียกลูกค้าดูดวงแบบใหม่กันแน่ เธอหันมองซ้ายขวาอย่างนี้กระแวงว่าสิ่งที่เห็นอาจจะไม่ใช่อย่างที่คิด เพราะสถานที่ที่เธอยืนอยู่นี้มีต้นไม้ใหญ่ร่มรื่นทว่าไร้ผู้คนจ้อแจอย่างก่อนหน้านี้

บางทีเธออาจจะเดินออกมาไกลจากอุโบสถมากแล้ว

“ไม่ดีกว่าค่ะ หนูไม่ค่อยเชื่อเท่าไร” หญิงสาวตอบเสียงๆ แล้วยังคงยืนกรานยื่นเหรียญไปให้ แต่อีกฝ่ายกลับแค้นองดูก่อนจะซ้อนส่ายตากลับมองมาที่เธอ

“เฮ้! ฉันทให้”

“อ๊ะๆ หรือว่าจริงๆ แล้วนี่จะเป็นหนึ่งในกระบวนการของมิจฉาชีพแบบใหม่” เขาวมาลย์นึกในใจ

“ฉันไม่ได้มาร่ำยหรอกนะ” หญิงในชุดขาวหัวเราะร่วนราวกับอ่านความคิดของเธอได้ นั้นยิ่งทำให้เขาวมาลย์พูดไม่ออก แล้วรู้สึกกลัวขึ้นมา

ทั้งที่คนตรงหน้านั้นดูเหมือนไม่น่าจะมีอันตรายอะไรเลย

“ของนี่ฉันให้หนู ผ่ากั้ให้หนูดูแลเอาไว้ก่อน แล้วครบกำหนดเมื่อไหร่จะมารับคืน”

“ไม่เอาค่ะ” เธอรีบปฏิเสธเสียงแข็งก่อนจะหลบตามองเหรียญสีทองแดงแกมเขียวในมือ เพิ่งจะเห็นว่าแท้ที่จริงแล้วมันมีลายบางอย่างอยู่บนนั้น ใบหน้าของยักษ์เขียวโคงดวงตาถมิ่งทึ่งสลักเสลาเอาไว้อย่างน่าเกรงขาม

“ต่อจากนี้ไป จะมีสิ่งหนึ่งที่เปลี่ยนแปลงผัน โศกชะตาหมุนเวียนให้พบกันระหว่างเจ้ากุมภภัณฑ์และกันยา”

หญิงในชุดขาวเอ่ยซ้ำๆ คล้ายกับเป็นการทำนาย แล้วอยู่ๆ หมอกอันไม่มีที่มาก็ค่อยๆ เคลื่อนเข้ามาปกคลุมจนมองไม่เห็นใคร แต่กระนั้นยังได้ยินเสียงพูดของอีกฝ่ายอยู่แม้ว่าเปลือกตาของเขาวามาลัยจะค่อยๆ หนักอึ้งแล้วปิดลงอย่างไม่มีเหตุผล

“หากว่าครบไตรมาสจึงจบสิ้น ครั้นได้ยินเสียงเพรียกให้ตอบขาน ฉันจะรับของฝากจากเขาวามาลัย กลับคืนกาลถิ่นเดิมที่จำจร”

กลิ่นแอมโมเนียทำให้คนที่กำลังเป็นลมหมดสติก่อนจะลืมตาขึ้นมา เขาวามาลัยพบว่าตัวเองกำลังนอนหนุนตักผู้เป็นป้าโดยมีลมเย็นพัดไม่หยุดจนผมสีดำสลัดปลิวตามแรงลม เสียงของมิ่งขวัญกำลังบ่นไม่หยุดถึงสาเหตุที่หลานสาวตัวดีเป็นลมล้มพับลงไปต่อหน้าเพราะร้อนแดดและคนเยอะ

“ถ้าป้ามาเห็นช้ากว่านี้แล้วรับแยมไม่ทัน จะหัวฟาดพื้นไปรีเปล่าก็ไม่รู้”

“เหตุมันสุดวิสัยนำคุณ อย่าบ่นเลย” มนตรีผู้ทำหน้าที่พัดให้อากาศถ่ายเทพยายามปรามภรรยาที่ดูจะกังวลเกินเหตุ ขณะที่หลานสาวกะพริบตาปริบๆ ก่อนจะลุกขึ้นมาหนึ่งนั่งๆ พร้อมกับถือยาต้มเอาไว้เอง

“แยมอยากอ้วกจ้งเลยคะป้ามิ่ง” เธอบอกออกมาเป็นครั้งแรกพร้อม

ทำท่าพะอืดพะอม รู้สึกเหมือนถูกจับไปในเครื่องเล่นอะไรสักอย่างแล้วเข่าไม่มีผิด “เห็นผู้หญิงคนนั้นมั๊ยคะ ที่ใส่ชุดขาวดูใจดีแต่น่ากลัวหน่อยๆ”

“ผู้หญิงไหน ไม่มีนะแยม ป้าออกมาก็เห็นเราเดินเหม่อๆ อยู่แล้วก็ล้มลงไปเฉยเลย”

เห็นได้ชัดว่าคำบรรยายของผู้เป็นป้าทำให้คนฟังขมวดคิ้ว และเมื่อได้รับคำตอบยาวมาลย์ก็เลือกที่จะปิดปากเงียบแล้วไม่พูดถึงเรื่องนี้ เพราะหากจะว่าไปไม่มีหลักฐานอะไรเลย ที่สำคัญเรื่องนี้ก็ดูออกจะประหลาดเกินๆ ไป ผู้หญิงในชุดขาวพูดอะไรแปลกๆ ที่ตอนนั้นเธอเริ่มจะนึกไม่ออก รู้แต่ว่ามันไม่ใช่คำพูดที่ใช้พูดคุยกันตามปกติในสมัยนี้

สุดท้ายเธอเลือกที่จะล้มมันไปแล้วก็นอนหลับยาวในรถที่มนตรีขับมาส่งที่บ้าน เธอพักอาศัยอยู่ที่กรุงเทพฯ ตามลำพังในบ้านหลังเล็กๆ ที่พ่อกับแม่ทิ้งไว้ให้มาสักพักแล้วตั้งแต่เรียนมหาวิทยาลัย ตลอดสี่ปีที่ผ่านมาทั้งลุงและป้าก็จะหมั่นมาเยี่ยมอยู่เสมอ มีหน้าที่ข้ายังเสนอทางเลือกให้โดยการกลับไปอยู่ที่นี่บนทิวรีเหมือนอย่างแต่ก่อนอีก เพียงแต่เธอปฏิเสธ เพราะรู้สึกว่าจะโตะเกินไปที่จะต้องอาศัยอยู่กับญาติ แม้ว่าป้ามิ่งขวัญจะเป็นเหมือนแม่แต่จริงๆ แล้วนางก็มีลูกสาวของตัวเองซึ่งอายุมากกว่าเธอราวห้าปี

เนย หรือ นงพะงา เป็นพี่สาวที่เธอนับถือ แม่จะด้วยนิสัยที่ถือตัวหน่อยๆ จนทำให้เคยทะเลาะกันบ่อยในตอนเด็ก แต่เมื่อโตขึ้นทั้งคู่ก็รู้ว่าไม่มีประโยชน์อะไรที่จะมานั่งเถียงกันไร้สาระอย่างเรื่องแย่งเล่นหรือเสื้อผ้าอีก เพราะต่างคนก็ต่างอยู่ แต่หากจะให้พูดแล้วยาวมาลย์คิดว่าอยู่ห่างๆ นงพะงาจะดีที่สุด

หลังจากถึงบ้านแล้วหญิงสาวก็ล้มตัวลงนอนบนโซฟา เผลอหลับไปได้สักพักก็สะดุ้งตื่นขึ้นมาเมื่อได้ยินเสียงโทรศัพท์มือถือของตัวเอง เธอเงยเงยคิ้วขึ้นมารับโดยที่ไม่ได้มองชื่อของผู้โทร. เข้ามา

“ป้าถึงบ้านแล้วนะแยม” เสียงจากปลายสายบอกมา

“คะ” เธอตอบรับแล้วคุยอีกนิดหน่อยก่อนจะตัดสาย ลูกชิ้นเย็น

ขี้ตามองออกไปนอกประตูบานเลื่อนที่เชื่อมกับชานบ้าน มองเห็นได้ชัดว่า  
ฟ้ามีดีไปเรียบร้อยแล้ว มือเรียวล้วงกระเป๋าทางเกงยีนเพื่อดึงพวกโบเซียมซี  
ที่ได้จากการไปทำบุญออกมา จำได้ว่าถามเรื่องเงินทองแต่ก็ไม่ค่อยดีเท่าไร  
เธอคลี่มันออกมาอ่านอีกครั้งอย่างปลงๆ เพราะตอนนั้นอ่านถึงแค่เรื่องเงิน  
ปั๊บก็พับเก็บเข้ากระเป๋าปั๊บ

ดวงตากวาดมองไล่เรียงตามแต่ละบรรทัดอย่างรวดเร็วก่อนจะสะดุด  
ที่วรรคสุดท้าย

ถามหาคู่ได้ความว่าสมคิด จะพิชิตหัวใจได้ดังหวัง

หากแต่ต้องแลกด้วยชีวิตรัน มิเช่นนั้น...

มิเช่นนั้นจะอะไร...เยาวมาลย์ถึงตามองจนเกือบจะหลุดออกจากบ่า  
เพราะปลายโบเซียมซีนั้นถูกฉีกออกไปเพื่อห่อหมากฝรั่งซึ่งเธอทิ้งลงถังขยะ  
สักแห่งแถวนั้น

เวรกรรม

หญิงสาวตัดสินใจโยนโบเซียมซีที่พับแล้วไว้ที่โต๊ะข้างๆ แล้วล้วงเอา  
ของอื่นๆ ในกระเป๋าทางเกงออกให้หมดก่อนจะอาบน้ำ ทุ่งผ้าเช็ดตัวและโยน  
เสื้อผ้าที่ใส่แล้วลงตะกร้า

เสียงดังต๊อบของเสื้อผ้าลงในที่หมายเรียบบร้อย แต่เสียงแกรกที่เหมือน  
กับโลหะกระทบพื้นทำให้เจ้าบ้านสาวผู้กลัวพื้นไม้จะเป็นรอยขมวดคิ้ว แล้ว  
หันหลังกลับมาใหม่ทั้งที่ก้าวขาเข้าไปในห้องน้ำแล้วหนึ่งก้าว

วัตถุคล้ายเหรียญกลิ้งหลุนๆ อยู่ครู่หนึ่งก่อนจะล้มลง แม้จะเห็น  
รูปร่างชัดแต่เยาวมาลย์ยังไม่ค่อยแน่ใจนัก

หากสงสัยอะไร ต้องพิสูจน์! ใครบางคนเคยบอกเธอเอาไว้

เท่าเปล่าของหญิงสาวจึงค่อยๆ ก้าวไปอย่างระแวงระวัง คิ้วขวากระตูก  
คล้ายจะบอกเป็นกลาง แต่ถึงกระนั้นเธอก็ยังเชื่อว่าควรจะเห็นด้วยตาตัวเอง  
เพราะอาจจะตาฝ้าตามองเหรียญลึบเป็นอย่างอื่นก็ได้

แต่แล้วหัวใจของเยาวมาลย์ก็คล้ายจะหยุดเต้นไป เมื่อมองเห็นชัดว่า

สิ่งที่อยู่ในมือฉันไม่ได้มีมูลค่าใช้เพื่อแลกเปลี่ยนกับสินค้าได้อย่างกับเงิน  
เหรียญที่คุ้นเคย แต่มันเป็นเหรียญแบนๆ สีทองแดงกับสนิมสีเขียว

“ไอ... ไอนั่นมัน กรีด!”

แล้วจู่ๆ ไฟทั้งบ้านก็ดับลง หญิงสาวเจ้าบ้านกรีดสุดเสียง โยนของ  
น่ากลัวในมือกระเด็นไป ผีหลอกในวัดว่าแย่แล้ว ผีที่วัดยังตามมาหลอนต่อ  
ที่บ้านอีก

“บอกแล้วไงเจ้าไม่เอา” ลีนคำพูดนั้นไฟก็ติดพริบพร้อมกันทั้งบ้าน  
จนหญิงสาวสะดุ้งกอดผ้าเช็ดตัวเอาไว้แน่น แต่สิ่งที่ทำให้หน้าสะดุ้งยิ่งกว่ากลับ  
อยู่ตรงหน้า

บางอย่างที่คล้ายกับชายหนุ่ม ทว่าผิวกายของเขาเป็นสีแดงทับทิม  
ตาโตสีนิลถมึงทิ้งดูร้าย และยิ้มแฉะอวดฟันเขี้ยวโค้งงาม เขาไม่สวมเสื้อ  
จึงทำให้เห็นมัดกล้ามเนื้อชัดเจนนอก หากแต่ท่อนล่างเป็นกางเกงที่คล้ายกับ  
โจงกระเบนสีม่วง สวมรองเท้าหัวแหลมปักดิน ในมือมีกระบองลายชด

หญิงสาวผู้สติแตกไปแล้วทำอะไรไม่ถูกได้แต่ก้าวถอยหลัง เธอเห็น  
ชัดว่ากล้ามเนื้อหน้าอกและแขนของอีกฝ่ายกระตุกเกร็ง มือบางคว้าอะไรก็  
ไม่รู้บนโต๊ะข้างๆ ใกล้ตัวมาเพื่อเป็นอาวุธสู้กับกระบองของอีกฝ่าย

เธอหยิบโทรศัพท์มือถือถือ คุณพระ! ช่วยได้มากเลย... เลียที่ไหน

“เฮ้... คุณ” เขาวมาลย์ส่งเสียงออกไปอย่างตืดๆ ชัดๆ ทั้งที่ยังนึก  
ประโยคต่อจากนั้นไม่ออก เพราะมัวแต่สังเกตคิ้วของอีกฝ่ายที่โค้งดั่งวาดให้  
เหมือนคันศรขมวดเข้าหากัน

นี่เป็นผีลัวล้อของเจ้าหญิงชุดขาวคนนั้นแน่ๆ นี่ขนาดเปิดไฟสว่าง  
ยังไม่อายอีก

“ดูนี่” มือถือจอกว้างของเธอถูกยกขึ้นมาถ่ายรูป ด้วยความคิดที่ว่าผี  
ไม่กลัวแสงไฟแต่ก็อาจจะกลัวแฟลช

แชะ!

และแทบจะทันที่ที่แสงวาบขึ้น กระบองในมือใหญ่ก็ฟาดเฉียดหัว



เจ้าบ้านซึ่งยังนุ่งผ้าเช็ดตัวอยู่

“กรี๊ด!” ไม่ต้องคิดอะไรแล้ว เพราะนี่มันยิ่งกว่าสมจริง แถมยังถ่ายรูปลิตอีก ทำไมมีพัฒนาไกลไประบบ 4D แล้วหรอเนี่ย

“นะโม ตะ สะ นะโม ตัด สระ มโน ตัด สระ โอย จำไม่ได้แล้ว” เขาวมาลย์เลิกพนมมือแล้ววิ่งหนีแทนเมื่อยิ่งสวดมนต์ก็ยิ่งเตลิด สวดอะไรออกไปก็ไม่รู้ให้บาปปาก บทจะตกใจสติแตกก็แย่เสียจนทำอะไรไม่ได้ ไม่เหลือคราบเขาวมารตัวร้ายที่คุณป้าเคยเห็นว่าชื่อสมตัวเลยสักนิด

“นางมณุษย์อ่อนแออย่าหลบหลีก เราจะฉีกเนื้อเจ้าให้ดับสูญ” เสียงของผียักษ์ตัวสีแดงคำราม

“เราไม่รู้จักกันสักหน่อย อย่าทำอะไรฉันเลย เตียวฉันทจะทำบุญไปให้นะจ้ะ”

ไม่ว่าเปล่า ถึงคราวจนตรอกเพราะถอยร่นมาถึงห้องน้ำหลังจากใช้แฟลชมือถือเป็นอาวุธมาหลายชอต หญิงสาวที่ตอนนั้นสติกระเจิดกระเจิงก็รีบพนมมือภาวนาในใจจริงจัง ร้อยวันพันปีไม่เคยตัดบาตร ถ้าเลิกหลอกหลาก็จะทำบุญกวาดน้ำให้หนึ่งเดือนเลย

ไม่รู้ว่าเพราะความกลัวจนชนลูกชู้ไปหมดหรือเปล่าจึงทำให้น้ำตาไหลคลอเบา ซ้อนสายตามองผีที่น่าจะมีความเมตตาต่อเด็ก สตรี และคนชรา อยู่บ้างพร้อมกะเพริศตาปริบๆ

อีกฝ่ายที่กำลังโกรธคล้ายจะชะงักไป ขณะที่เธอภาวนาในใจ อย่าทูปถูกฝึกบัวนะ เพิ่งจะเปลี่ยนเมื่อสัปดาห์ก่อนเอง

“สุรมารา คือนามเรา” เสียงทุ้มเอ๋ยลั่นๆ จนคล้ายกับจะสะกดบรรยากาศทุกอย่างรอบตัวให้เงียบบงัน

# ๒

## มาจะกล่าวบทไป

สุรมาราหายโกรธเกรี้ยวแต่ยังคงเคี้ยวฟันอย่างสุขสันต์ เมื่อเห็น  
ว่านางคราญตะลึงงัน หน้าซีดพลันคว้าอาวุธประจำกาย

“หรือต้องลองอีกที” หญิงสาวเอ่ยอย่างขឹងใจก่อนจะทำสิ่งที่ไม่คาด  
คิด

แซะ!

สุรมาราหนึ่งค้ำแล้วแยกเขี้ยว เมื่อการกระทำนั้นทำให้นึกถึงดวงจินดา  
สารพัดนึกที่เขาพลาดไม่อาจคว้า จึงต้องแพ้นันตกสวรรค์มายังโลกมนุษย์

มาจะกล่าวบทไป ถึงสุรมารายักษ์ฯ ครั้นตกจากพิภพเทว อสุราภิ  
แค้นแน่นในทรง

“หน้อย!”

แสงแววับวาววาบบาดดวงเนตร ของวิเศษสิ่งนั้นที่รัศมีฉาย กระตุ้น  
ต่อมโมโหไปทั้งกาย ฟาดกระบองเลื่อมพรายหมายชีวิต

“กรี้ด” เยาวมาลย์ร้องลั่นก่อนจะมุดลอดหว่างขาของผียักษ์แดง 4D  
ไปอย่างฉิวเฉียด ใครจะคิดว่าเจ้าตัวนั้นเมื่อซังกไปแล้วถูกสาตแสงเพลิง

อีกรอบก็โมโหยับตัวได้อีก

หญิงสาวกึ่งวิ่งสลบคลาน ใช้ทักษะวิชาเนตรนารีในช่วงเข้าค่ายครบ ถ้วนกระบวนท่า พวงด้วยมือที่จับปมผ้าขนหนูเอาไว้ไม่ให้หลุดอย่างทุลักทุเล พลางหาทางรอด ทั้งเข้าและศอกแทบจะไม่รู้สึกอะไรแล้ว จนกระทั่งเธอเพิ่ง รู้ตัวว่าถูกมือแกร่งจับที่ข้อเท้าแล้วลากตัวกลับมาเหมือนลากพรมเช็ดเท้า อย่างนั้น แถมย่อตัวเข้ามาใกล้จนรู้สึกถึงลมหายใจแรงที่เป่ารดแผ่นหลัง ทำเอาชนลุกชันไปทั่วสรรพางค์กายเป็นครั้งแรก

อาวุธเพียงอย่างเดียวในมือถูกคว่ำหมับ ก่อนจะจับหักครึ่งราวกับ คับแค่นักันมานาน บดขยี้กระดูกหน้าจอนจนแตกเป็นรูปใยแมงมุม เยาวมาลย์ รู้สึกคล้ายถูกบีบหัวใจทั้งที่ยังเดินอยู่

จำนวนเงินตามมูลค่าของมือถือเครื่องนั้นสลายไปกับตา มิหนำซ้ำยัง ถูกโยนลงพื้นกระที่บจนชิ้นส่วนกระจัดกระจาย

เอาไปศูนย์ซ่อมเขาจะรับไหมนั่น พังตั้งแต่ยังไม่ครบประกันหนึ่งปี เลยด้วยซ้ำ

“ชะ ช่วย...” เสียงร้องเรียกขอความช่วยเหลือถูกปิดด้วยอุ้งมือใหญ่ การกระทำออกอจนั้นน่ากลัวเสียยิ่งกว่าการหลอกหลอนเสียอีก หญิงสาว รู้สึกได้ว่าถูกอุ้มจนตัวลอยขึ้นมาจากพื้น

หญิงสาวกำลังจะกรี๊ดอีกรอบแต่ทำไม่ได้เพราะถูกอีกฝ่ายใช้อาวุธ ในมือเงื้องขึ้นมาเป็นสัญญาณว่าหากได้ยินเสียงอีกนิดเดียว ฟันแหว่งหน้าที่ยัง ต้องใส่รีเทนเนอร์เพื่อคงสภาพหลังจากจัดฟันมาในเวลานอนอาจจะโดนสอย ออกหมดแน่ๆ

เยาวมาลย์อยากจะร้องไห้ เธอไม่กล้าแม้จะขยับตัวเมื่อถูกจับนั่งบน เก้าอี้ทั้งที่ยังสบตาผีที่เรียกได้ว่าบุกรุกพื้นที่ส่วนบุคคล อย่างที่เธอมีสิทธิ์จะ เอาผิดตามกฎหมายได้

แต่เอ๊ะ...ผีอุ้มคนได้ด้วยหรือ

คำถามนั้นทำให้หญิงสาวทำตาโตขณะมองผีตัวโตผิวแดงทับทิมป็น

ขึ้นไปนั่งบนโต๊ะด้วยท่าชันเข่าเท้าแขน

“เนี่ยหรือบ้านของมนุษย์ เล็กคุดคู้่อัดอัดเซ่นรังหนู”

“เป็นผีบุกรุกบ้านคนอื่นยังพูดจาไม่ให้เกียรติเจ้าบ้านอีกนะ” เมื่ออยู่ในระยะที่กระบองน่าจะพาดไม่ถึงหญิงสาวจึงได้พูดออกมา

“เราไม่ใช่ผี” ผู้พูดอวดฟันเขี้ยวโค้งอย่างภูมิใจ “เราเป็นยักษ์นาม สุรมารา ถูกพิพากษาจำโทษให้ต้องทนต์ เหตุพนนซึ่งดวงแก้วกับนาคินทร์” ยาวมาลย์นั่งนิ่งค้ำก่อนจะยกมือขึ้นตบหน้าตัวเอง ขณะที่สุรมารา จ้องมองหญิงสาวอย่างแปลกใจ

“ตื่นได้แล้ว แยม ตื่นๆ”

คล้ายเธอจะตบแรงขึ้นจนแก้มแดงแปร๊ด ทั้งเจ็บทั้งร้อนแต่ยังไม่ตื่นเสียที

“คิดว่าฝันอยู่หรือ”

“ใช้สิ มืออย่างที่ไหนจะมียักษ์มาอยู่ในบ้านได้ ยักษ์นะไม่ใช่หมดแดง จะไม่ให้คิดว่าฝันได้ยังไง”

คล้ายผู้ฟังครั้นจะเถียง จึงย่นนิ้วชี้ของตนไปข้างหน้าเป็นเชิงให้พิสูจน์

“เราจะให้เจ้าแตะตัวเพียงครั้งเดียวเท่านั้น” คิ้วยาวดั่งคันศรของสุรมาราขมวดเข้าหากันอย่างอึดอัดใจเป็นที่สุด เมื่อหญิงสาวค่อยๆ ยื่นปลายนิ้วมาแตะเป็นการพิสูจน์ว่าเขาไม่ใช่ผี

เบรียะ! คล้ายกับกระแสไฟฟ้าเล่นพลาแนจนยาวมาลย์สะดุ้งริบซึกมือกลับแล้วหดหัวลงอย่างรวดเร็ว เพราะดวงตาขวางของอีกฝ่ายกระตุกขึ้นเช่นกัน ที่แยกว่าคือไม่ได้กระตุกแค่ตา แต่มีอวัยวะตุกด้วย

“จะพาดอะไรกันหนักหนา” คนที่หลบกระบองไปอยู่หลังเก้าอี้แล้วโผล่ออกมาแต่ตา จ้องมองยักษ์ตัวเป็นๆ อย่างนึกอยากจะใช้มือถือส่งรูปไปให้เพื่อนรักดูว่าได้พบสิ่งมหัศจรรย์อื่นแล้ว นอกจากเทวดาหรือปีศาจในละครไม่ใช่ผีน่ากลัว แต่นี่คือยักษ์ตัวเป็นๆ เชียวนะ

“ความรู้สึกดั่งอสูรนี้บาตเมื่อครู่คือสิ่งใด เจ้าทำอะไรเรานางมนุษย์”

“ไม่ได้ทำอะไรทั้งนั้น” ยาวามาลย์ตอบทั้งที่ไม่ไพล่หน้าออกมา “แล้วทำไมต้องมาอยู่บ้านฉันด้วย ต่อให้เป็นเรื่องจริงถูกลงโทษก็ไปอยู่ในคุกสิ”

“เราต้องโทษให้ตกสวรรค์ เป็นภาคทัณฑ์ทศมาสจึงจบสิ้น”

“สิบเดือน ไปเข้าบ้านอยู่สิคุณ อยู่ด้วยกันได้อย่างไร เป็นภาระชัดๆ”

แค่ตัวคนเดียวค่าใช้จ่ายก็เยอะจะแย่ง งานการก็ยังไม่ได้ทำ พวงยักษ์มาอีกตนเธอจะเอาอะไรกิน ยังไม่ได้หักค่าอาหารแมวของเจ้าเนก้าวย แมวตัวเมียสีดําลายน้ำตาลที่เลี้ยงอยู่ด้วยซ้ำ

ต่อให้เป็นหน้าอินทร์หน้าพรหมที่เหนหรือเทวดาเหาะลงมาเธอก็ไม่รับฝากทั้งนั้น

คล้ายยาวามาลย์จะเห็นว่าเธอพูดยั่วโมโหมากเกินไปอีกฝ่ายจึงทำท่าขบเขี้ยวเคี้ยวฟันอย่างหงุดหงิด ดวงกระบองในมือไม่หยุดราวกับต้องการระบายอารมณ์ด้วยการฟาดอะไรสักอย่าง

“นิลุบลัจฉราบอกกับเรา ว่าให้อยู่กับเจ้าเสียที่นี่ เพราะเรามีกรรมร่วมกันแต่ก่อนมา”

เหตุผลนั้นทำให้คนฟังอ้าปากค้างและเริ่มจะนึกถึงคำว่า ‘เจ้ากรรมนายเวร’ ขึ้นมาจริงๆ

หลังจากนั้นยาวามาลย์ก็ไม่ได้นอน ตาของเธอค้างและบวมเป่งราวกับหมีแพนดา เพราะเจ้ากรรมนายเวรจะทันหันหน่อปากอบรมถึงมารยาทในการอยู่ร่วมกันอย่างวิสัยักษ์จริงๆ ทำเสียงสูงต่ำ อารมณ์ขึ้นๆ ลงๆ ราวกับกราฟพาราโบลา

เริ่มต้นจากการออกคำสั่งให้เธอต้องรับใช้ โดยให้เหตุผลว่าเคยมีกรรมร่วมกัน และก่อนหน้าชาติภพนี้เธอเคยรับใช้เขามาก่อน

เอาเรื่องอดีตมาอ้างใครกันจะเถียงได้ หญิงสาวได้แต่พิมพ์หลังแก้อี้ไม่ได้กลัวแต่เกรงใจกระบองในมือเขา

ถึงตอนนี้จะต้องโทษถูกลดชั้นไม่มีฤทธิ์มาก แต่กำลังกายมากเทียบเท่ามนุษย์จะมีได้นั้น เกิดใช้กระบองฟาดขึ้นมาจากหัวเธอก็เลือดสาด สมองไหล ตายฟรี แถมยังถูกยึดบ้านไปอีก

“แต่ถึงอย่างนั้นก็เถอะ ตัวแดงเขียวยาว ตาตุ ตัวใหญ่อย่างกับยักษ์ ปักหลันแบบนี้ใครเห็นก็แตกตื่นกันพอดี” หญิงสาวอ้างเหตุผล ต้องยอมรับว่าเธอจิตแข็งผิดมนุษย์ปกติที่ไม่กลัวยักษ์เท่าผี แล้วเป็นลมสลบไปเสียก่อน

“เราไม่ใช่ยักษ์ปักหลัน หากปัญหาหนัก เราจักจำแลงกาย”

นั่นเป็นวาทะที่เอ่ยออกมาก่อนที่จะสูรมาราจะตั้งจิตแล้วหลับตาลง ระยะเวลาสิบเดือนต่อจากนี้ไปเขาจะจำแลงในร่างของมนุษย์ผู้หนึ่งเพื่อไม่ให้เกิดปัญหาทั้งสามภพอันประกอบไปด้วย สวรรค์ มนุษย์ บาดาล ซึ่งมีเส้นแบ่งอันบางเบาคาบเกี่ยวกันเอาไว้

เวลาหนึ่งทศมาสจะว่ายยาวนานก็มีใช่ หากจะเรียกว่าสั้นก็มีผิด

เมื่อลืมตาขึ้นอีกครั้งภาพเบื้องหน้าสูรมารายังคงเป็นเช่นเดิม นางมนุษย์ตรงหน้ายังคงรักษาระยะห่างเอาไว้ ดวงตากลมตั้งมฤติของนางเบิกกว้าง ยกมือขึ้นปิดปาก นิ้วเรียวยาวคล้ายจะขยุ้มนวลปรางแดงชาดเพื่อกลั้นอารมณ์สักอย่าง

อยากจะกรี๊ดร้อง อาจเป็นคำจำกัดความอาการนั้นของเขามาลย์

หญิงสาวรู้สึกเหมือนเห็นรังสีวาบๆ ออกมาจากตัวสูรมารา ผิวเข้มช่างเหมาะกับหน้าตากมคายเสียนี้กระไร ทั้งจมูกโด่งเป็นสันคมริมฝีปากได้รูปอันไร้เขี้ยวโค้งน่ากลัว ทว่าดวงตากมยังคงดูแบบมึนงงเช่นเดิมอยู่ใกล้กับคิ้วโค้งยาวที่ปลายชี้ขึ้นชัดเจน

ตรงนี้แหละที่ทำให้อารมณ์สุนทรีย์ของสาวช่างฝันสะดุดลง นึกเสียดายหุ่นล่ำมัดกล่อมแน่นในชุดเปลือยออกนี้จริงๆ ว่าเป็นเพียงรูปจำแลงเขาเป็นยักษ์ตัวแดงมาก่อนเธอต้องท่องไว้ให้ขึ้นใจ

แต่หล่อมมาก...มโนสำนึกอันสุจริตยังให้คำจำกัดความแบบนั้น หน้าตาแบบนี้มันช่างทรมานใจหญิงสาวผู้ไม่เคยได้กล้ากราบยบหน้าตาดีราวผสม

ความงามทั้งมวลเอาไว้ในชั่วชีวิตยี่สิบสามปีที่ผ่านมา

คิดแล้วก็น้ำตาจะไหล ดูแต่ตา มือห้ามต้อง เดี่ยวกระบองจะตีหัว  
และคล้ายกับยักษ์จำแลงจะรู้ตัวจึงเสยะยิ้มออกมาอย่างรู้ทัน

“พวกมนุษย์ก็เป็นดังเช่นนี้ ยึดติดที่รูปร่างแต่ภายนอก หากความจริงสังขารเป็นสิ่งไม่เที่ยง ไม่อาจเลี่ยงการเกิดอยู่และดับไป” นอกจากจะชอบออกคำสั่ง ยังจะสั่งสอนจนมนุษย์เริ่มอาย แต่ก็ยังไม่อายพอจะยอมรับแบบมีเหตุผลมาแก้ขัด

“คะคุณยักษ์ ไม่ใช่ฉันไม่เข้าใจ แต่ฉันยังไม่ละจากทางโลกคะ ยังไปบิบลิว จัดฟัน แต่นั่นก็เป็นสิ่งที่ฉันทำเพื่อให้ตัวเองมีความสุข และการมออะอะไรที่สวยงามก็ไม่เห็นจะเป็นเรื่องที่ผิดเสียหน่อย” ไม่อย่างนั้นคลินิกรักษาความงาม เครื่องสำอาง ยันคัลยกรรมมันจะอกเป็นดอกเห็ดแบบนี้หรือ คนเราจะต้องมองจากตัวตนข้างในก็จริง แต่ก็เถียงไม่ได้ว่าสิ่งแรกที่เห็นคือรูปลักษณ์ภายนอก เธอก็แค่รู้สึกชื่นชม แต่เป็นแบบมีสติ เหมือนกับเลือกซื้อของต้องลองใช้ถึงจะรู้คุณภาพ แต่ถ้ายังกะห่อลองไม่ได้ก็ต้องพิจารณาจากรูปก่อนอยู่ดี ฉันได้ก็ฉันนั้น เวลานั้นแหละที่เป็นสิ่งพิสูจน์ได้ว่าเปลือกที่เห็นนั้นสะท้อนคุณค่าจริงๆ ของสิ่งนั้นหรือเปล่า

และเขาวมาลย์ก็เริ่มเห็นแล้วว่าถึงรูปของสุรมาราจะหล่อดังเทพบุตร แต่อย่างไรเขาก็เป็นยักษ์อยู่ดี

ยักษ์ที่ไม่ว่าเหตุผลใดก็ไม่สมควรจะได้อยู่ชายคาเดียวกับเธอ แต่การบอกรอกไปตามตรงนั้นก็อาจไม่เป็นผลดีกับตนเอง หญิงสาวนั่งคิดก่อนจะนึกแผนสำคัญออก

“แต่เอาเป็นว่าในเมื่อคุณจะต้องอยู่ที่โลกมนุษย์อีกสิบเดือน ฉันจะพยายามทำตัวเป็นเจ้าบ้านที่ดีต้อนรับก็แล้วกัน”

คำพูดที่เปลี่ยนทิศทางกับกิริยาอ่อนน้อมนี้ของหญิงสาวรวดเร็วราวกับจิ้งจกเปลี่ยนสี ทว่าผู้ฟังกลับดูเชื่ออย่างไม่คัดค้านอะไรแม้ดวงตาจะฉายแววที่อ่านไม่ออกก็ตาม

เยาวมาลย์ยิ้มแห้งแล้งราวกับทะเลทรายโกบี เริ่มนับถอยหลัง  
ปฏิบัติการสลัดยักษ์ทันทีเมื่อพระอาทิตย์ของวันใหม่โผล่พ้นขอบฟ้า

กาแฟสองซองถูกซังในน้ำร้อนที่มีปริมาณเพียงพอถ้วยเดียวเพื่อความ  
เข้มข้นเกินกว่าปกติ เยาวมาลย์ตั้งใจเอาไว้แล้ว ไม่ว่าจะอย่างไรวันนี้เธอจะต้อง  
จัดการเรื่องไม่คาดฝันข้ามคืนนี้ให้จบลงให้ได้ หญิงสาวรวบรวมผมเป็นมวยเพราะ  
ว่าไม่ได้สระ อาบน้ำรวดเร็วราวกับวิ่งผ่านทั้งที่เมื่อคืนห่มผ้าเซ็ดตัวผืนเดียว  
ร่วมสนทนากับอาคันตุกะผู้ไม่ได้รับเชิญ

เอาน่า...เกินเวลาที่จะอายแล้ว หน้าของเธอเหมือนสลิมคอนกรีตอีก  
หนึ่งชั้นเมื่อให้เหตุผลว่าอีกฝ่ายนั้นไม่ใช่ผู้ชายหรือมนุษย์ปกติ หากแต่เป็น  
สิ่งเร้นลับที่ปรากฏออกมาทั้งยังมาบรรมเธอเรื่องของสังฆารอันไม่เที่ยง

“ลุยไว้ย แยม!” นี่เป็นวิธีการเรียกกำลังใจอย่างหนึ่งด้วยการตะโกน  
แล้วกระแทกด้วยกาแฟลงบนจานรอง

แกรก! คล้ายเสียงของจานรองแก้วอันบอบบางจะร้าวจนหญิงสาว  
ทำหน้ายุง เพราะลงแรงมากเกินไป

ลางร้ายซัดๆ

“นางมนุษย์” เสียงของสุรมาราทำให้คนที่กำลังเหม่อสะตู่ก่อนจะ  
หันขวับไป

“อันอารมณ์ของเจ้าช่างวิปริต ผิดจริตของเทวาในแดนสวรรค์ ทั้งรัด  
แน่นเสียดสีระคายทรวง ฤเจ้าลวงหลอกเราให้ได้อาย”

ภาพตรงหน้าคือชายหนุ่มตัวโตตาดูสูงเกือบสองเมตรยื่นท่อไหล  
พร้อมกับขบกรามแน่น กล้ามเนื้อทุกส่วนคับเบียดอยู่ใต้เสื้อยืดสีขาวที่ดูเล็ก  
ไปถนัดตาอย่างกับจะระเบิดออก เห็นสัดส่วนโค้งเว้าของเขาชัดเจนยิ่งกว่า  
เสื้อฮีทรู และยังจะกางเกงขาสั้นเอวอย่างยืดสีชมพูสดใสที่ขากางเกงอยู่สูง  
เหนือเข้านั้นอีก

หญิงสาวอยากจะทำอะไรแต่ก็กลัวไม่ได้ตั้งใจแกล้ง แต่เสื้อผ้าของ



เธอที่พอจะแก้ขัดก็มีอยู่เท่านั้น ครั้นจะให้ใส่เสื้อกล้ามหลวมก็เกรงจะไม่  
สุภาพ เอาแบบรัดตัวแต่มีดซิดไปดีกว่า

“มนุษย์เค้าก็แต่งตัวกันแบบนี้แหละค่ะ” เยววมาลัยพูดพร้อมทำสีหน้า  
จริงจังกับสภาพของสุรมาราที่ไม่ต่างกับการจับช้างยัดใส่สุกรูญแจ “ขึ้นใส่  
เสื้อผ้า เอ๊ย เครื่องทรงของคุณออกไปคนได้สงสัยกันพอดี”

หญิงสาวยกเหตุผลก่อนหน้าที่สามารถโน้มหน้าอีกฝ่ายได้ขึ้นมา  
อีกครั้ง

“และฉันคิดว่าที่ที่พวกเราคุณไปคงไม่เหมาะที่จะพักกระของแบบนี้ไป  
ด้วย สถานที่สำคัญในเมืองมนุษย์เขี้ยวนะ” สายตาของเธอหยุดลงที่อาคาร  
ในมือของอีกฝ่าย ทว่าเจ้าของกลับยังคงกำแน่นไม่ปล่อยออกไปง่ายๆ

“กระของนี่ตั้งฤทัย เรามียอมให้ร่างกายเป็นแต่็ดขาด”

“ถ้าอย่างนั้นก็ตามใจเถอะค่ะ” หญิงสาวซึ่งใจก่อนจะเอ่ยพร้อมยิ้มปิด  
ท้าย หยิบกระเป๋าสะพายกุญแจรถเดินนำพร้อมทำท่าผายมือเชิญให้สมกับ  
เป็นคนรับใช้ผู้ให้ความสะดวก รวมทั้งเจ้าบ้านผู้อารีจากแดนมนุษย์

เธอเปิดประตูด้านข้างของรถญี่ปุ่นรุ่นเก่าแล้วผายมือเชิญอีกครั้ง มอง  
ชายหนุ่มในชุดอดีตอัศวกรขึ้นรถอย่างเก๋ๆ กังๆ เธอยกรองเท้าแตะคูใหม่  
ที่เพิ่งซื้อมาก่อนให้เป็นของขวัญ แม้ว่าจะเล็กไปจนทำให้เท้าของผู้สวมล้น  
ออกมาจนแตะพื้นเวลาเดิน

ส่วนตัวเธอน่ะหรือ อยู่ในเสื้อยืดแบบเดียวกันแต่ดูหลวมกว่ามากกับ  
กางเกงสามส่วนสีน้ำตาล ครีมนอกครีมน้ำใจกับวิธีการแก้ปัญหาของตนเองจน  
เกือบล้มเพลงออกมาแล้วหากไม่คิดว่ากลัวจะเสียแผน และชายหนุ่มตาคูหนึ่ง  
ขมวดคิ้วหิวกระบองข้างๆ จะฟาดหัวเอา

โบราณว่าเอาไว้ ห้ามเอาของที่ไม่ใช่ของของตัวเองมา

สุรมารามาจากวัดแห่งนั้น และเธอจะเอาไปคืน

“นางมนุษย์”

“คะ” เยววมาลัยทำหน้าที่ตื่นเมื่อภาพจินตนาการที่จะส่งยักษ์กลับที่มา

สลายไป ตอนนี่รถกำลังติดได้ที่เธอจึงเอาแต่กระดิกนิ้วเคาะกับพวงมาลัย เป็นจังหวะ ไม่ได้มองผู้โดยสารแม้แต่หน่อย

“เรายังไม่รู้ নামของเจ้า”

ว่าจะไม่บอกอยู่แล้วเชียว หญิงสาวได้แต่คิดก่อนจะตอบออกไป  
“แยม”

“แยม” สุรมาราเถียงพร้อมกับขมวดคิ้วไปด้วย

“แยม” เจ้าของชื่อรีบแย้ง

“แยม”

“แยม ไม่ใช่ แยม”

ท่าทางของชายหนุ่มดูหงุดหงิดเมื่อยังเรียกไม่ได้ เขาขบกรามกำ กระทบงแน่น อย่างที่เขามาลย์นึกกลัวว่าจะพาตเอาเกียร์ของรถเข้า อย่านะรถคันนี้เก่าแล้ว แค่วับสวนกับรถคันอื่นก็จะดับแผลมีดับแผล่ หากหุบ พังคงต้องเอาไปขายเป็นเศษเหล็ก

“แยมก็แยมค่ะ” หญิงสาวรีบยอมรับแล้วฉีกยิ้มอย่างฝืนที่สุดก่อนที่ ดวงตาดู่นั้นจะถมิ่งทิ้งมากไปกว่านี้ ทำให้เขาหงุดหงิดมากเข้าจะเสียนานใหญ่ ได้

ไม่รู้ว่ายาวมาราจะคิดไปเองหรือเปล่าว่ารอยยิ้มลมหอกเจ้าของเธอ ทำให้สุรมาราจะคลายสีหน้าหงุดหงิดอยู่เป็นนิตย์ลง

“ถ้าเช่นนั้น เราจะเรียกกงคราญว่าแม่แยม”

คล้ายจบคำพูดนั้นจะเป็นสัญญาสงบศึกของสุรมาราและคนที่ถูกคิด ว่าเป็นข้ารับใช้ จะว่าไปแล้วเมื่ออยู่ในภาวะอารมณ์ปกติที่ไร้สิ่งกระตุ้นให้ โม่โห ยาวมาราจะก็คิดว่าคนข้างๆ ไม่ต่างอะไรจากมนุษย์ธรรมดา เว้นแต่ หน้าที่ที่ดูไร้อารมณ์รื่นเริงเท่านั้น

ยักษ์ในร่างชายหนุ่มไม่เอ่ยอะไรต่ออีกสักพัก เอาแต่มองออกไปนอก กระจกรถที่ภาพทิวทัศน์ค่อยๆ เคลื่อนเปลี่ยนไปจนมองไม่เห็นชัดเจน ขง โค้งขึ้นขมวดเข้าหากันคล้ายจะมีคำถาม นึกถึงตอนแรกที่หญิงสาวสารถึ

เอื้อมตัวมาคาดเข็มขัดทรงแปลกตาที่แก้มไม่ออก และจำได้ว่าเจ้าพาหนะนี้  
ดูจะเคลื่อนที่ได้รวดเร็วต่างจากตอนนั้นมากนัก

แต่ก็ยังไม่มากพอที่จะทำให้รู้สึกว่องไวถึงความคิดอย่างเช่นบนสวรรค์  
“เมื่อไหร่เราจะถึงสิ่งที่หมาย หรือต้องรอสัมปรายภพจึงจบสิ้น”

เยววมาลัยหันหน้ามาพร้อมกับเบิกตาโต สัมปรายภพนะเธอเคยได้ยิน  
ที่หมายความว่าภพหน้า นั่นหมายความว่าสุรมารากำลังหาว่าเธอซบถเข้า  
ข้ามภพอย่างนั้นหรือ

เจ้ายักษ์ปากร้าย!

# ๓

## สุรมารายักษ์

บรรยากาศคร่ำเร็นภายในวัดช่วงเช้าทำให้จิตใจของเยาวมาลย์รู้สึกสงบเมื่อมาถึง หญิงสาวลงทนต์เดินไปเปิดประตูรถปลดเข็มขัดนิรภัยให้แก่สุรมาราอย่างเต็มใจ เขายังคงทำสีหน้าสงสัยไปด้วยระหว่างที่เดินถือกระบองลงมาจากรถ

หญิงสาวเกือบจะเอ่ยถามออกไปแล้วว่าทำไมไม่รู้สิกร้อนเวลาเช้าเซตอุโบสถหรือไง แต่พอมองออกไปจากจุดนี้ก็จะเห็นซุ้มประตูที่ขั้บรรณผ่านเข้ามาตอนแรก มีรูปปั้นยักษ์สองตนเฝ้าประตูอยู่ที่หน้าวัด

เอ่อ...บางทีเธออาจจะคิดผิดเกี่ยวกับเรื่องนั้นก็ได้

“ฉันเจอผู้หญิงในชุดขาวที่นั่นละคะ” เธอเกริ่นนำขณะที่เดินข้างๆ ชายหนุ่มซึ่งกำลังมองสังเกตไปทั่วทั้งบริเวณ เยาวมาลย์กำลังคิดว่าเธอจะใช้จังหวะเวลาช่วงนี้วิ่งกลับไปขึ้นรถแล้วขับหนีไปเลยดีไหม

“นั่นคงเพราะเจ้าได้ยล นิลุลลัจฉราในร่างแปลง”

สุรมาราตอบพร้อมกับเดินเข้าไปในโบสถ์โดยไม่มีปี่มีขลุ่ย ถอดรองเท้าคู่เล็กออกอย่างรู้ความเดินลี้วจนเยาวมาลย์นี่ก็ลั้งเล แต่สุดท้ายก็เดิน

ตามเข้าไปเพราะความอยากรู้ว่ายักษ์ในร่างแปลงจะเข้าไปในนั้นทำไม

ภายในโบสถ์มีพระประธานปางสมาธิ ผนังเป็นภาพจิตรกรรมทางศาสนาอันประกอบไปด้วยเรื่องราวของพุทธประวัติที่สำคัญในช่วงเวลาต่างๆ

ชายหนุ่มหยุดยืนมองที่ภาพภาพหนึ่งซึ่งมียักษ์เป็นส่วนประกอบ ในตอนที่พระแม่ธรณีบีบน้ำจากมวยผมให้ท่วมพญามารที่ตามรังควานพระพุทธรูปเจ้าในคืนก่อนวันตรัสรู้ ในภาพนั้นเป็นทัพของพญามารที่แตกกระเจิงไปคนละทิศละทาง

เขาวมาลย์ยืนข้างๆ สุรมาราที่จ้องภาพนั้นอยู่นาน อดจะสงสัยไม่ได้ว่าเขาคิดอย่างไร

“นามของเราคือสุรมารา เป็นยักษ์ชาติจตุในสวรรค์ มิต่างกับเทวาและคนธรรพ์ ไม่เหมือนกันกับพวกยักษ์ในอบาย” ผู้พูดยังคงไม่เลิกทำตาดูถมิ่งทึ่งซึ้งน้อมมองแล้วหันไปนั่งเบญจางคประดิษฐ์บนพื้นพรมสีแดงหน้าพระพุทธรูป

“ก็ยังไม่ได้อะไรสักคำ” เขาวมาลย์ได้แต่พิมพ์ หันไปอีกทีก็เห็นชายหนุ่มนั้นพนมมือวางกระบองไว้ข้างตัวเสียแล้ว

ที่แท้ก็เป็นยักษ์มีศีลธรรมนั่นเอง ถึงเข้าวัดไม่ร้อน แต่ทำไมตอนโมโหถึงได้น่ากลัวนักก็ไม่รู้

เขากำลังหันกลับตาดู ท่อนที่เธอนั่งพับเพียบพนมมือข้างแล้วเอ่ยในใจว่าขอฝากยักษ์หนุ่มไว้กับวัด เพราะได้มาจากวัดและเธอเอามาคืน

เขาวมาลย์ก็มกราบสามครั้งอย่างรวดเร็วเดินไปหยอดตู้รับบริจาคหนึ่งร้อยบาทที่เขียนว่าเป็นค่าน้ำค่าไฟ เห็นว่าสุรมาราอยู่วัดได้ก็หายห่วง และดูท่าทางจะชอบมากเสียด้วยถึงยังนั่งพนมมือหลับตานานอย่างนั้น

เข้าแผนพอดีเป๊ะ หญิงสาวก้าวออกไปจากโบสถ์อย่างเงียบเชียบ ใส่รองเท้าวางรวดเร็วก่อนจะถลาไปที่รถ เปิดประตูและขับออกไปด้วยความเร็วเท่าที่จะเร็วได้ รู้สึกโล่งอกอย่างบอกไม่ถูก อากาศร่วนนอนที่หลงเหลืออยู่หายเป็นปลิดทิ้ง จิตใจเบิกบานขึ้นมาเมื่อเห็นว่ามิแต่เธอเพียงผู้เดียว

ในรถยนต์แอร์เย็นฉ่ำ

แม้จะมองกระจกหลังไปเห็นรูปปั้นยักษ์หน้าซุ้มประตูสองตนที่คล้าย  
จะมองตามมา หญิงสาวก็ได้แต่ยิ้มแห้งๆ กับตัวเองเมื่อทำให้หนักถึงยักษ์  
กายแดงสีทับทิมที่ยังคงร่างจริงเมื่อคืน

“ฉันไม่ได้ทำอะไรผิดสักหน่อย แค่อายักษ์มาปล่อยวัดเท่านั้นเอง”

เยาวมาลย์ให้กำลังใจตัวเองอย่างนั้น

รถญี่ปุ่นสีน้ำเงินของหญิงสาวเคลื่อนเข้าที่จอดรถภายในห้าง  
สรรพสินค้าข้างทางระหว่างขับรถกลับบ้านอย่างจำเป็นที่สุด เพราะเธอ  
ต้องการเข้าห้องน้ำ

หลังจากทำธุระส่วนตัวเรียบร้อย เยาวมาลย์ก็เดินไปที่ตู้กดเงินสด  
เพื่อตรวจสอบยอดเงินในบัตรเอทีเอ็มของตัวเอง

ตัวเลขหลักหมื่นที่มีนั้นน่าเหนื่อยใจไม่น้อยทีเดียว เงินจำนวนนั้นเป็น  
เงินส่วนที่เหลือจากการกินใช้ของเงินเดือนในช่วงที่เธอทำงานในระยะเวลา  
สั้นๆ นั้นเอง

หญิงสาวรู้สึกคอตกขึ้นมาทันที แม้เงินส่วนนี้จะมีน้อยกว่าเงินอีกก้อน  
ที่เป็นมรดกของพ่อแม่ซึ่งหลงเหลือไว้ให้ แต่เธอก็ตัดใจใช้ไม่ได้ เพราะ  
มันเป็นสิ่งเดียวที่จะเก็บไว้เพื่อให้ระลึกถึงพวกท่าน

ความจริงเธออยากจะเรียนต่อ แต่ก็จากเหตุผลข้างต้น เธออยาก  
ทำงานเก็บเงินและใช้เงินนั้นเพื่อตัวเอง

แต่ปัญหาก็คือตอนนี้ยังว่างงานนี่ละสิ

รู้ตัวอีกทีเยาวมาลย์ก็อยู่ที่ในร้านหนังสือเสียแล้ว ยืนมองปกหนังสือ  
ที่มีประวัติบุคคลซึ่งประสบความสำเร็จในชีวิต มีอบางหยิบเล่มที่มีป้ายติด  
ไว้ว่า “ชายดีที่สุดในมาตุ บนนั่นเป็นภาพของชายหนุ่มซึ่งยิ้มกว้างอยู่บนปก  
สีเข้มทำให้ดูภูมิฐาน

“อาจารย์ นักรุกิจหนุ่มร้อยล้าน”

หญิงสาวไล่สายตามาที่ปกหลังซึ่งปรากฏชื่อนามสกุลเต็มของชายหนุ่มบนหน้าปกอย่างชัดเจน

อาศิรวิช พิชิตทรัพย์

เขาวมาลย์ขมวดคิ้วกับนามสกุลชื่อดังที่เธอเคยได้ยินมาก่อน ตระกูลนี้รวยมาตั้งแต่รุ่นปู่ย่าตาทวด ตึกพิชิตทรัพย์ในย่านการค้าสำนักงานก็เป็นของตระกูลนี้ ไหนจะถือหุ้นตามสินค้าต่างๆ อีก

“นายมันก็แค่เกิดมาโชคดี มีเงินกันกรออยู่แล้ว มันน่าภูมิใจตรงไหนเนี่ย”

ว่าแล้วอาศิรวิช นักธุรกิจหนุ่มร้อยล้านก็ถูกวางกลับแพ่งหนังสือไปเช่นเดิม ก่อนที่หญิงสาวจะหันไปดูที่แผนกหนังสือสำหรับการลงทุนแทน และปิดท้ายด้วยนิยายแฟนตาซีจากต่างประเทศที่พิมพ์ก่อนภาพยนตร์ จะเข้าฉายช่วงปลายปี

สุดท้ายสิ่งที่เขาวมาลย์ได้ติดมือกลับมาจากร้านหนังสือคือนิยายแปล และหนังสือแพชั่นไลฟ์สไตล์อีกเล่มหนึ่งซึ่งเธอตามซื้อเก็บมาทุกฉบับ ตั้งแต่สมัยเรียนมัธยม ทำให้รู้สึกที่เวลาผ่านไปเร็วไวยิ่งกว่าโกหก จำได้ว่าตอนนั้นเธอยังล้งเลอยู่เลยว่าจะสอบเข้ามหาวิทยาลัยหรือคณะอะไรดี

มาตอนนี้เรียนจบแล้ว ก็ยังรู้สึกที่ตัวเองไม่ได้ต่างกับช่วงเวลาที่ผ่านมาเท่าไร

มีงขวัญเคยบอกว่าเธอน่ะติดนิสัยเป็นเด็กแบบนี้จึงยังไม่โตสักที หญิงสาวยกไหล่เมื่อคิดถึงคำพูดนั้น จะให้ว่าตามตรงเธอเองก็ยังไม่รู้สึกที่ตัวเองไม่เปลี่ยนไปเท่าไรเหมือนกัน

“การใช้ชีวิตมันยากจังเลยนะ” เขาวมาลย์บ่นกับงานข่าวกะเพราะไขดาวตรงหน้าในร้านอาหารของห้างสรรพสินค้า ยิ่งคิดก็ยิ่งเหนื่อยใจ เธออยากจะทำให้ชีวิตมีจุดเปลี่ยนอยู่เหมือนกัน ก้มหน้าก้มตากินไปได้ไม่กี่คำก็ต้องเงยหน้าขึ้นมาเพราะเห็นเงาไหวๆ ผ่านไป และภาพที่ปรากฏตรงหน้าทำให้หญิง

สาวชะงักไป

ผู้หญิงหน้าหวานงดงามอย่างที่เยาวมาลย์ไม่เคยเห็นมาก่อนหนึ่งอยู่ร่วมโต๊ะเล็กๆ กับเธอตั้งแต่เมื่อไหร่ก็ไม่รู้ ฝ่ายนั้นยิ้มอย่างเป็นมิตรขณะที่คนซึ่งนั่งอยู่ก่อนแล้วมองไปรอบๆ และยังเห็นว่ามิโต๊ะอื่นว่างอยู่อีกมาก

“โต๊ะอื่นยังว่างอยู่นะคะคุณ”

เยาวมาลย์พูดแล้วก็ขยับข้อนิ้วมือเป็นเชิงชี้ไปให้เห็น แต่หญิงสาวที่อยู่ใกล้สี่ขาแว่นลั่นกลับส่ายหน้า

“เราคือนิลบลอัจฉรา”

ข้อนิ้วมือในมือเยาวมาลย์หลุดจากมือไปกระแทกกับจานเสียงดังจนโต๊ะอื่นหันมามองครู่หนึ่ง เศษข้าวกระจายรอบโต๊ะมีเพียงนิดหน่อย แต่ที่ร่วงจากปากของเธอเองน่าจะเป็นส่วนใหญ่มากกว่า หญิงสาวจึงรีบยกมือปิดปากกลืนข้าวลงไปโดยไม่ได้เคี้ยวจนสำลักจุกคอกไปหมด

แก้วน้ำอัลมอนด์เย็นเจี๊ยบของเธอถูกยื่นมาให้ตรงหน้า และไม่ใช่ใครอื่น นิลบลอัจฉรานั่นเองที่เป็นฝ่ายใจดีส่งมาให้ใกล้ๆ มือพร้อมยิ้มอ่อนหวาน

นางฟ้ากับยักษ์มันต่างกันอย่างไรนี่เอง ฝ่ายหนึ่งก็ยิ้มจนปากจะฉีกถึงกอกหู อีกฝ่ายก็ทำหน้าที่หงองมิ่งทั้งตลอดเวลา

“เราอยากขอต่อรองจ่านรจา เรื่องยักษ์ที่ขอฝากกานดาไว้”

ฝ่ายนางฟ้าผู้อารีเปิดเรื่องขึ้นมาก่อนขณะที่เยาวมาลย์วางแก้วน้ำในมือลงพอดี รู้สึกโล่งคอกพอจะพูดตอบโต้ได้บ้างแล้ว

“ไม่รับฝากคะ ไหนๆ คุณนางฟ้ามาแล้วก็ช่วยรับเขากลับไปสิคะ ฉันคืนเขาที่เดิมที่เจอคุณนั่นแหละค่ะ”

นิลบลอัจฉราส่ายหน้า “สุรมาราทำผิดกฎแดนสวรรค์ ต้องลงทัณฑ์ตามโทษจึงหมดสิ้น เราจึงฝากเขาไว้กับยุพิน เพื่อให้พ้นมลทินที่ติดตัว”

“แบบนี้มันเป็นการพลัการะนะคะ” มีอย่างที่ไหนทำผิดบนสวรรค์แต่กลับเอามาฝากไว้โลกมนุษย์ ที่สำคัญเหวดาพวกนี้คิดอะไรกันอยู่ มองเห็นบ้านเธอเป็นคุกหรืออย่างไร



เอ๊ะ ผลักภาระ คำนี้พุ่งตอออกไปแล้วก็เหมือนตัวเองกำลังทำแบบนี้  
อยู่หรือเปล่า

คิดแล้วเขาวมาลย์ก็ขมวดคิ้ว รู้สึกผิดขึ้นมาแปลกๆ ถ้าสุรมาราโมโห  
อาละวาดไล่เอากระบองตีคนจะไกลาหลขนาดไหน

ส่งสารพระกับคนที่วัดจ้งเลย

ตอนนี้นิลุบลัจฉราทำหน้าที่เร้าขึ้นมาเมื่อเห็นท่าทางนิ่งเงียบของ  
อีกฝ่าย “ไม่อยากจะให้กลยาคิดเช่นนั้น ถึงผิวพรรณรูปกายเขาไม่ผ่องใส แต่  
สุรมารานั้นจริงใจว่าเหตุนี้ได้ในแดนสว่าง อย่าให้รูปภายนอกได้หลอก  
ลวง ถึงอยู่ที่ไหนทรงใช้รูปกาย”

คล้ายเขาวมาลย์จะได้รับธรรมจากนางฟ้าอีกรอบ เธอเกือบจะเปลือ  
พนมมือแล้วบอกสาธุไปแล้วหากอีกฝ่ายไม่เอ่ยต่อด้วยริมฝีปากบางรูป  
กระจับบงดงามจนเธอนึกอิจฉา

“ที่จริงอยู่ว่าเขานั้นทำผิด ไม่ทันคิดพลาดพลั้งไปเพราะโหระ ที่อยาก  
จะมีชัยเหนือนาคา...”

“เห็นไหมว่ายักษ์นั้นอันตราย ซี้โมโห แล้วยังจะมาฝากฉันเนี่ยนะคุณ  
นางฟ้า” เขาวมาลย์ได้จ้งหะเถียงก่อนที่นิลุบลัจฉราจะทันพูดจบ

“เป็นเพราะชะตานั้นต้องกัน ของกุมภภัณฑ์และกลยา”

“เหตุผลฟังไม่ขึ้นค่ะ”

“เขาวมาลย์มารศรีตรองดูเถิด ว่าจะเกิดอะไรขึ้นหากยกขา ไปโมโห  
ทำร้ายใครเพราะโกรธา เนื่องจากว่าศรีสุดาไม่ดูแล”

“ไม่เกี่ยวกับแล้วค่ะ” เขาวมาลย์อ้าปากค้างขอถอนคำพูดที่ว่านางฟ้า  
ตรงหน้านั้นดูใจดี ไ้การพูดแบบนี้ทั้งที่ยิ้มอยู่นี้ไม่ต่างอะไรกับการชูเลย  
สักนิด

...หมายความว่าถ้าเจ้ายักษ์นั้นทำร้ายใคร เป็นความผิดเธอหรือยัง  
กันยะ

นิลุบลัจฉรายิ้มอีกครั้งปิดท้ายพร้อมกับลุกขึ้นวางมือทับลงบน

กระดาศหิซซุที่อยู่บนโต๊ะ

“เอาเป็นว่าเราเข้าใจได้ตรงกัน และนี่คือรางวัลของยูพิน หากตัดสินใจได้ว่าช่วยเรา”

มือเรียวงมดจล่ำเทียนของนิลุบลัจจนรายกออก บนกระดาศหิซซุ สีชมพูนั้นปรากฏตัวเลขสามตัวขึ้นมา

“เฮ้ย” หันมาอีกทีนางฟ้าตรงหน้าก็หายไปเสียแล้ว เหลือเพียงตำแหน่งของแก้วที่ถูกเลื่อนออกไป

และเขาวมาลย์ต้องตัดสินใจว่าจะเห็นแก่อามิสสินจ้างก้อนนี้หรือไม่ แต่ว่าก็ว่าเถอะ แค่เลขท้ายสามตัวมันจะพอยังไงล่ะกัน

หญิงสาวจอตระถที่วัดแห่งนี้อีกครั้งในตอนเย็น เธอเดินช้าๆ อย่างกล้าๆ กลัวๆ เพื่อมองหาชายหนุ่มตัวสูงในเสื้อขาวกางเกงสีชมพู แต่จนแล้วจนรอดก็ยังไม่เห็นจึงตัดสินใจเดินกลับเข้าไปในโบสถ์

สุรมารายังคงนั่งอยู่ตรงที่เดิม พนมมือหลับตานิ่งราวกับรูปปั้นอย่าง ที่เขาวมาลย์นึกถึง

หรือว่าจะหลับไปแล้ว

“หายไปไหนมาแม่แยมยูพิน”

เสียงของผู้พูดแข็งจนบาดหู คนฟังรู้สึกเย็นเยือกขึ้นมาจนขนลุกทั้งที่อีกฝ่ายไม่ได้พูดเสียงดังเลยสักนิด ชายหนุ่มลืมหูลืมตาขึ้นช้าๆ และเคลื่อนดวงตามามองโดยที่ไม่ขยับคอ รังสีพิฆาตพวยพุ่งจนเขาวมาลย์หาข้อแก้ตัวไม่ถูก

น่ากลัวที่สุด ขนาดอยู่ในร่างมนุษย์ยังใช้สายตากวาดแทงชำนาญแบบนี้ ไม่อยากคิดเลยว่าตอนอยู่ในร่างแดงๆ เขียวโคงๆ จะเป็นแบบไหน

“อ้อ ไปทำธุระคะ นานไปหน่อย”

“มุสา” มือที่พนมอยู่ลดระดับลงก่อนจะเคลื่อนมาที่ข้างตัวเพื่อคว้ากระบองประจำกาย

“อย่านะ” เยาวมาลย์รีบกระโดดถอยหลังออกมาด้วยความชำนาญราวกับเตรียมการเอาไว้แล้ว “ผิดศีลข้อหนึ่งค่ะ มันทบ”

สุรมาราชบگرامทำตาขวางลุกขึ้นมาอย่างตั้งใจจะกล่าวอะไรสักอย่าง แต่เหลือสีขาวเจ้ากรรมที่รัดแน่นเกิดปริจนได้ยินเสียงของผ้าและด้ายที่แยกออกจากกัน

ยักษ์หนุ่มก้มลงมองตัวเองก่อนจะเงยหน้ามองหญิงสาว รอยขาดช่วงข้างลำตัวยาวขึ้นมาถึงแขนเสื้อเมื่อเขาขยับตัว ก่อนจะทำหน้าหงุดหงิดบگرامจนได้ยินเสียงดังออกมา

“อืม ฉันว่ากลับบ้านกันดีกว่า”

และนี่จะเป็นทางเลือกเดียวที่ทำให้สุรมาราสงบลงได้

กว่ารถจะแล่นมาถึงกรุงเทพฯ ได้ก็กินเวลานานร่วมชั่วโมง แต่ที่เจอน่าเบื่อก็ตรงที่เมื่อเข้ามาถึงเมืองหลวงที่ได้ชื่อว่าเป็นเมืองฟ้าอมรแล้ว การจราจรกลับติดหนักยิ่งกว่าเดิม

แสงไฟยามค่ำคืนจากร้านรวงด้านข้างถนนดูสวยงามก็จริง แต่ก็ให้ความรู้สึกเหงาบอกไม่ถูกเช่นกัน คล้ายกับว่าความสวยงามและความสุขที่เห็นอยู่นั้นจับต้องไม่ได้จริง

เยาวมาลย์เคาะนิ้วมือกับพวงมาลัยรถเบาๆ ก่อนจะเหลือบมองไฟจราจรสีแดงที่ยังฉายค้างอยู่ หญิงสาวหันไปมองที่นั่งตำแหน่งข้างๆ คนขับ คาดว่าอาจจะได้ตาขวางๆ กลับมาเหมือนช่วงตลอดทางที่สุรมาราทำ แต่เธอก็กลับคาดผิด

ชายหนุ่มตัวโตนั่งหลับตาโดยที่ยังคงกอดกระบองไว้ในอ้อมอกเหมือนเด็กน้อยกอดตุ๊กตาหมี ขนตาขนยาวเป็นแพดูสวยเหมาะเข้ากับรูปคิ้วปลายซื่ออย่างประหลาด วงแขนแกร่งกอดตัวเองแน่นขึ้นจนหญิงสาวนี้ก็ขึ้นได้จึงอ้อมตัวไปเหยียบเสื่อกันหนาวสีแดงลายจุดขาวของตัวเองที่เบาะหลังออกมาห่มให้ยักษ์ขึ้นหนาว โนม้ตัวไปปรับเบาะซ้ำๆ ให้ได้เอนหลับสบาย

อย่างน้อยให้สุรุมารอยู่แบบนี้ไปจนตลอดทางกลับบ้านนะดีแล้ว  
ขึ้นตึ้นขึ้นมาก็มีแต่จะทำให้เธอผวาเวลามองหน้า

เยาวมาลย์คิดเพียงเท่านั้นก่อนจะออกรถเมื่อไฟจราจรเปลี่ยนเป็น  
สีเขียว โดยหารู้ไม่ว่าชายหนุ่มตัวโตแอบที่ตามองหลังจากนั้น และไม่ได้  
นอนหลับเลยจนกระทั่งถึงที่หมาย



## ต้อนรับจับจ่าย

“รางวัลเลขท้ายสามตัว ประจำวันที่...”

เสียงประกาศจากโทรทัศน์ทำให้หญิงสาวที่นั่งลุ้นกำสลากกินแบ่งรัฐบาลที่ซื้อมาห้าใบในมือแน่น มองดูลูกบอลกลมๆ ในตู้หมุนวิ่งไปมาอย่างระทึก ยิ่งตอนที่มันถูกเปิดออกเธอยิ่งเหมือนกับจะนั่งไม่ติด

“เลขที่ออก...”

“ขอให้ถูกเถอะ” ยาวมาลย์ทำท่าพนมมือ หลับตาและฟังเสียง หัวใจเต้นตุบๆ ไม่ต่างกับตอนวิ่งออกกำลังกายรอบหมู่บ้านตอนเช้า

และแล้วเสียงประกาศจากโทรทัศน์นั้นทำให้ยาวมาลย์กรี๊ดลั่นบ้าน ทำเอาเจ้าแมวสีดำลายน้ำตาลที่เพิ่งเดินผ่านประตูที่แง้มเอาไว้สะดุ้งตัวพอง

“สองหมื่นๆ”

ลอตเตอรี่ในมือถูกโบกไปมาไม่หยุด ขณะที่หญิงสาวผู้รับรู้ถึงความรู้สึกเป็นผู้ชนะต่อกองสลากกินแบ่งรัฐบาลครั้งแรกกระโดดอยู่บนโซฟา ดวงตาเป็นประกายพิมพ์ไม่หยุด “ดีนะ ถ้าไม่ถูกเสียตายนเงินแยะเลย ใช้นางฟ้าแม่ทูนหัวของนังแยม”

“สองหมื่นๆ” เสียงของเธอยังคงพรั่วเพื่อเหมือนอยู่ในแก้วกระจกกระทั้งมองเห็นชายหนุ่มอีกคนที่ทำหน้าที่เหมือนเพิ่งพบสิ่งประหลาดบนโลกมนุษย์เป็นครั้งแรก

เยาวมาลย์ชะงักค้างในวินาทีนั้น รีบก้าวขยับหนีกับพนักของโซฟาหนังทันทีเพื่อหยุดแรงกระโดดของตัวเอง และอาจเป็นเพราะก้าวพลาดหรือน้ำหนักที่มากเกินไปทำให้หญิงสาวจมอยู่ในชุดนอนกลิ้งตกลงมากองกับพื้น ทั้งที่ยังกำแผ่นกระดาษมีมูลค่าในมือไว้แน่น ก่อนจะถูกขืนมาอย่างรวดเร็วเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้นพร้อมทำหน้าที่ตาย สางผมยาวที่ปิดปรกหน้าอย่างเร่งรีบเมื่อเห็นว่าอีกฝ่ายยังจ้องมองพร้อมกับขมวดคิ้วไปด้วย

“อะไรคะคุณยกษ์”

“เสียงอะอะอ้ออั้งดังฟ้าผ่า จึงคิดว่าเกิดสิ่งใดกับมารศรี แต่เห็นว่าคุณเพราะนางไม่ค่อยสมประดี จึงทำที่โลดร้าเหมือนอย่างลิง”

สุรมาราพูดหน้าตายแต่คล้ายกับจะยกมุมปากขึ้นเล็กน้อย ทำให้คนที่ถูกหาว่าเต็นเหมือนลิงอยากจะได้งออกไปสักประโยคสองประโยค แต่พอเห็นกระบองในมือที่เป็นดังอวัยวะชิ้นที่ ๓๓ ของยักษ์ปากร้ายเธอจึงเปลี่ยนใจ

“ไหนๆ วันนั้นก็โชคดีแล้ว ฉันจะไม่อารมณ์เสียเพราะเรื่องเล็กๆ น้อยๆ หรือ” ว่าพาลงก็คว้าวตัวเจ้าแมวมะเขี้ยวที่หายตัวพองแล้วขึ้นมา “วันนี้อาหารแมวมดพอดิ แม่จะไปซื้อสรสีใหม่ให้แจก๊วย ยาหยอดกันหมัดด้วยเนอะๆ”

เยาวมาลย์จึงใจพุดกับเจ้าแมวมะเขี้ยวหวาน แสดงให้เห็นว่ามันมีความสำคัญกับเธอมากกว่ายักษ์ปักหลั่นที่ยืนอยู่ในชุดคลุมอาบน้ำ เพราะไม่มีเสื้อผ้าที่จะใส่ได้สบายๆ ลักซุด

“เอารสปลาทะเล หรือจะเป็นหมู่น้ำในน้ำเกรวดีนี่”

เธอหอมเจ้าเหมียวดังพอดก่อนจะเดินแล้วกลับมาที่นั่งโซฟา พยายามจะไม่ทำหน้าขมเพราะว่าได้กลิ่นตุๆ นิดหน่อย อดคิดไม่ได้ว่าต้องเป็นเพราะมันหนีไปจับแมลงสาบที่หน้าบ้านมาแน่ๆ อี้ย เตียวต้องไปล้างหน้าแล้ว

เยาวมาลย์ยกกริมोटโทรศัพท์ขึ้นมากดเปลี่ยนช่องโดยที่เจ้าแจก๊วย

ยังนอนอยู่บนตักโดยที่เธอยังเฝ้าค้างให้ไปด้วย

“แม่แยม...”

“ไม่ค่อยมีรายการอะไรน่าดูเลยเนอะ เจาก๊วย” เยาวมาลย์พูดขึ้นมาลอยๆ เพื่อตัดคำพูดของอีกฝ่ายด้วยความหมั่นไส้โดยไม่ได้หันไปดูสีหน้าของยักษ์หนุ่มเลยสักนิดที่ตอนนี้เริ่มจะมีเขี้ยวโผล่ออกมา เพราะไม่คิดจะควบคุมตนเองให้อยู่ในร่างแปลงอีก

สุรमारิบกระบองในมือแน่น ก่อนจะหวดลงใส่แก้วพลาสติกที่อยู่ใกล้ๆ จนกระเด็นไปดังโครม หญิงสาวกับเจ้าแมวที่อุ้มอยู่สะดุ้งขึ้นพร้อมกัน และเพียงแค่อันตรายที่แมวตำลายน้ำตาลทำตัวพองเมื่อสบตาชายหนุ่ม รีบกระโดดแผ่นหนี วิ่งสี่คูณร้อยออกไป ทิ้งให้หญิงสาวอยู่กับชายหนุ่มที่เหมือนกับมนุษย์หากแต่มีเขี้ยวโค้งอยู่คืบปาก

“เดรัจฉานฟังความไม่รู้ศัพท์ ไม่สัดบัวสีใดที่ผ่านหู แม่เอ๋ยไปจนสิ้นเสียงของโฉมตรู ก็ไม่อาจรับรู้ภัยของถ้อยคำ”

ไม่ใช่มันฟังไม่รู้ แต่มันรู้ต่างหากว่าผู้ร่วมบ้านเป็นใครถึงวิ่งเกยแค้นไปแบบนั้น

ทั้งกันซัดๆ อาหารแมวเน่าไม่ต้องซื้อแล้ว หญิงสาวคิดในใจพาลงหันมาทางยักษ์ในร่างมนุษย์

“ใจเย็นๆ นะคะ อยากรู้อะไรก็ถามมา”

สงสัยจะเป็นเพราะอะไรไหว เยาวมาลย์สันนิษฐานเอาไว้เช่นนั้น เพราะตั้งแต่พบกันมาคงยังไม่มีอะไรตกถึงห้องสุรमारูแน่ๆ สังเกตได้จากการที่อีกฝ่ายยอมวางกระบองในมือ ก้มหน้าก้มตากินอาหารแบบเดียวกับมือเข้าโดยไม่พูดไม่จาสักคำ

หญิงสาวได้แต่เฝ้าคางมองอีกฝ่ายใช้ช้อนล่อมจากการบอกรวิธืใช้ครั้งเดียวเพียงเงียบๆ แล้วที่เมื่อเข้าตอเธอนั่งกินข้าวก็เห็นขามองตาขวางแล้วไม่พูดอะไร ก็ทำเอาเข้าใจว่ายังมีทิพย์ อุตสาห์ดีใจไปหนึ่งเปลาะว่าจะได้

ประหยัดค่าอาหารไปได้ส่วนหนึ่ง

ที่ไหนได้ กินจุอย่างกับพายุสลาตัน

เขี้ยวยาวโค้งหายไปแล้วตอนที่ซ็อนล้อมถูกลง สีหน้าค่อยเหมือน  
ผู้เหมือนคนขึ้นมาหน่อย

“จะเติมข้าวอีกไหมเจ้าคะ” เธอถามอย่างประซัด เพราะกับข้าวอย่าง  
ไข่เจียวกับผัดผักบั้งนะไม่มีเหลือแล้ว ถ้าจะกินก็ต้องกินข้าวสวยเปล่าๆ

สุรมาราส่ายหน้า แล้วหยิบกระบองมาถือเช่นเดิม

“เรออิ่มแล้ว” พูดแล้วยักษ์หนุ่มก็หรีดตามองที่จาน “กระยาหารมือใด  
ในกายหน้า ขอจงอย่าลืมเรียกเราเช่นครั้งนี้”

“ค่ะ” เขาวมาลย์ทิ้งหางเสียงหนัก ยกจานวางเปล่าไปเก็บที่อ่างล้าง  
จาน ใจคอจะให้เธอปฏิบัติเหมือนเป็นข้ารับใช้จริงๆ ไข่ใหม่ จะกินก็ต้อง  
เรียกต้องประเคนให้ถึงปาก

โอ้ย อยากจะบ้า

หญิงสาวกระแทกจานตั้งโครมด้วยความหงุดหงิดเมื่อล้างเสร็จ และ  
ยังเห็นว่าสุรมารายังนั่งนิ่งอยู่ที่เดิม จ้องมองการกระทำของเธออย่างพิลึก  
พิจารณา

ปากเจ้ากรรมก็คันยิกๆ อยากจะพูดอะไรออกไปสักอย่าง แต่สุดท้าย  
เขาวมาลย์ก็เลือกที่จะเงียบเพราะเกรงใจกระบอง ที่สำคัญก่อนหน้านี้พ่อคุณ  
ยังใช้ฟาดเก้าอี้พลาสติกเกือบแตกไปหนึ่งตัวทั้งที่หัวไม้ค้อยมีแรง แล้ว  
ตอนนี้กินข้าวอิมหากโดนฟาด หัวเธอจะไม่แตกสมมองไหลหรืออย่างไร

พูดถึงเรื่องข้าวของแตกเสียหายแล้ว หญิงสาวก็นึกขึ้นได้ถึงโทรศัพท์  
มือถือราคาหลักหมื่นปลายๆ

หมื่นปลายๆ...

“พอๆ กับราคามือถือเลยนี่นา” เขาวมาลย์พึมพำกับตัวเองก่อนจะ  
เสียวเข้าไปในห้องนอนที่ถูกสุรมารายึดไปเมื่อคืน แล้วเธอต้องมานอนที่โซฟา  
ด้านนอกแทน



ลิ้นชักโต๊ะเครื่องแป้งถูกเปิดออกก่อนที่หญิงสาวหยิบถุงพลาสติกที่รวบรวมเศษชิ้นส่วนของซากโทรศัพท์เอาออกไป

ดูจากสภาพแล้วเอาไปเคลมศูนย์ไม่น่าจะได้ จะบอกว่าทำหล่นก็อาจจะโดนพนักงานตอกกลับว่าหล่นจากตึกยี่สิบชั้นหรือเปล่าแน่ๆ

“นี่มันของขวัญเรียนจบเขยวนะ” หญิงสาวได้แต่พิมพ์น้ำตาซึม แยกส่วนของซิมการ์ดที่รอดมาได้ออกมา ตั้งใจว่าจะซื้อมือถือเครื่องใหม่เอาแบบราคาไม่แพงมากและเก็บเงินส่วนที่เหลือไว้ใช้จ่าย

อดคิดไม่ได้ว่านิลุบลัจฉราอาจจะตั้งใจแค่ซดใช้ค่าเสียหายให้แก่เธอเพียงเท่านั้น

หญิงสาวยกมือขึ้นลูบคางพร้อมมองตัวเองในกระจกเครื่องแป้ง รู้สึกว่าเวรตาของตนเองใกล้เคียงกับนางร้ายในละครขึ้นมาเมื่อคิดถึงเรื่องเงินๆทองๆ

ในเมื่อสลากกินแบ่งรัฐบาลจะออกทุกๆ ๑๕ วัน นั่นหมายความว่าเธอมีโอกาสที่จะรับตัวเลขศักดิ์สิทธิ์จากนิลุบลัจฉรา คิดแบบไม่โลกไม่ต้องซื้อหวยใต้ดินให้ตำรวจมาไล่จับ ถ้าถูกลอตเตอรี่ห้าไปทุกงวด หนึ่งเดือนจะมีเงินสี่หมื่นบาท เหลือเพื่อกับการใช้จ่ายแบบประหยัดอยู่กับบ้านช่วงว่างงานให้เลี้ยงยักษ์อีกตนก็น่าจะพอไหว

ที่ต้องทำก็แค่ปลายสัปดาห์เธอจะต้องส่งสุรมาราไปไกลๆ เพื่อต่อรองกับนางฟ้าคนสวยเหมือนครั้งก่อน

อืม น่าสนใจๆ

เมื่อสรุกับตัวเองได้แล้วหญิงสาวก็หยิบซิมการ์ดก่อนจะเดินไปถือกล่องประตูห้องนอนจัดการอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าอย่างสดชื่น เมื่อแต่งตัวเรียบร้อยแล้วจึงตั้งใจค้นตู้เสื้อผ้าก่อนจะได้กางเกงฟุตบอลของเพื่อนที่ลืมทิ้งไว้สมัยมาค้างเพื่อทำรายงานในชอกตู้ออกมากับเสื้อยืดของเจ้าของเดียวกัน

เธอเปิดประตูห้องออกไปและเห็นว่าสุรมารากำลังนั่งจ้องโทรทัศน์ตาเขม็งกับละครช่วงบ่ายในบทพระนางกำลังทะเลาะกัน ฉากที่นางเอกตบ

พระเอกจหน้าคว่ำ และพระเอกก็โมโหพิวส์ขาดจนลากนางเอกมาพรมจูบ  
ไม่ยั้ง

เขานั่งจ้องจริงจังทั้งที่ขมวดคิ้วไปด้วย ก่อนจะหันมาเพราะเขาวมาลย์  
รีบวิ่งมาปิดที่หน้าจอ เพราะนางเอกกำลังจะถูกลากไปที่เตียง

ไม่ควรทิ้งยักษ์ไว้กับโทรทัศน์ตามลำพังจริงๆ

“เฮ้ย นี่เสื้อผ้าของคุณ” เธอรีบเปลี่ยนเรื่องขณะที่อีกฝ่ายซ่อนสายตา  
เงยขึ้นมามองอย่างค้างคาใจกับภาพในจอที่เพิ่งดับไป

“เราพอใจกับอารมณ์นี้” สุรมาราวาเรียบๆ ก่อนจะจับขอบเสื้อชุดคลุม  
อาบน้ำจนเห็นไปถึงแผงอกข้างใน ไม่อยากจะคิดเลยว่าหากเขามัดเชือกที่  
เอวไม่แน่นพอ หรือชายเสื้อคลุมสูงกว่านี้จะดูอนาจารกว่าขนาดไหน เธอต้อง  
กลายเป็นพวกโรคจิตกับหนุ่มเปลือยในบ้านแน่ๆ

“วันนี้เราจะไปเที่ยวกันค่ะ ชุดนั้นใส่ออกนอกบ้านไม่ได้”

“เมื่อวานเจ้าตั้งใจทิ้งเราในวัดวา อย่ายุสาอีกครึ่งแม่ยุพิน” พุดพลง  
ขมวดคิ้วกำมือเกร็งจนกระบองในมือสั่น

“วันนี้ไปเที่ยวจริงๆ ค่ะ หรือคุณไม่อยากไปจะอยู่เฝ้าบ้านก็ได้นะคะ”

เขาวมาลย์ยื่นคำขาด ขณะที่ยักษ์หนุ่มซึ่งถูกเลื่อนขึ้นเป็นตัวประกัน  
รีดไถทรัพย์สินจากนิลุบลัจฉรามองเสื้อผ้าในมือหญิงสาวอย่างขังใจ

ตลาดนัดยามเย็นดูคึกคักด้วยแสงไฟนีออนและดนตรีลูกทุ่งเสียง  
ดังจากลำโพง เขาวมาลย์เลือกตลาดนัดแห่งนี้เพราะไม่ห่างจากบ้านมาก แต่  
ขับรถออกมาประมาณสิบนาที และมันก็ค่อนข้างใหญ่พอที่จะมีทุกอย่างที่  
เธอต้องการโดยไม่ต้องไปห้างสรรพสินค้า ที่ลำคัฒราคาของใช้ที่ต้องการนั้น  
ย่อมเยากว่าเป็นอย่างไหนๆ

แต่ปัญหาสำคัญก็คือที่นี่คนเยอะมาก และชายหนุ่มข้างกายก็ดูจะ  
ตกเป็นเป้าสายตาอย่างช่วยไม่ได้

คนที่เดินผ่านสุรมาราไปเป็นต้องจ้องหน้าเขาไม่วางตา ส่วนคนที่อยู่

ไถลออกไปหน่อยก็จะมองเห็นเขาชัดเจนเพราะส่วนสูงที่มากกว่าคนปกติทั่วไป

“พ่อๆ พี่คนนั้นเค้ากินเสาไฟฟ้าเข้าไปเหรอ” เด็กชายที่ใส่เสื้อลายการ์ตูนญี่ปุ่นเรื่องดังสะกิดถามผู้เป็นพ่อ

“อย่าไปชี้เขาสีลูก” คนเป็นพ่อรีบดึงมือเด็กชายให้หยุดการกระทำที่เสียมารยาทนั้น แต่ยังไม่ทันที่จะได้ทำก็เห็นว่าเสาไฟฟ้าตัวลำเดินได้หันมาจ้องมอง ดวงตาคมดุคล้ายประเมินอะไรสักอย่างหนึ่งแล้วแยกเขี้ยวยิ้มยิงฟัน

แต่รอยยิ้มนั้นก็กลับทำให้เด็กชายรีบหดมือลงก่อนจะร้องไห้โฮเสียงดัง

“เด็กเล็กๆ นี่ร้องไห้ง่ายจังเลยนะ” เยาวมาลย์บ่นกับตัวเองโดยที่ไม่ทันได้หันไปเห็นว่าเกิดอะไรขึ้น เพราะเธอยังคงจุ่มอยู่กับการดูกางเกงสามส่วนสีเข้มๆ ให้เขาสักตัวสองตัว “ป้าคะ เอวประมาธนี่ให้ผู้ชายคนนั้นใส่ ได้มั๊ย”

คุณป้าร้านขายกางเกงยังคงไม่ตอบ จนหญิงสาวเงยหน้าขึ้นมาและพบว่าเจ้าของร้านกำลังยิ้มหวานเหมือนสาวแรกรุ่งขณะมองไปที่ชายหนุ่มตัวสูงซึ่งเว้นระยะห่างจากเธอไปสี่ห้าก้าวเห็นจะได้

“ป้าคะ” ไม่พูดเปล่า เยาวมาลย์ยกมือขึ้นโบกผ่านหน้าจนทำให้อีกฝ่ายสะดุ้ง

“จะหนู”

“กางเกงตัวนี้ผู้ชายคนนั้นใส่ได้มั๊ยคะ” ว่าแล้วเธอก็ชี้ไปที่เป้าหมายซึ่งยังอยู่ในเสื้อยืดและกางเกงฟุตบอล จะเปลี่ยนไปก็ตรงที่รองเท้าแตะคูใหม่ซึ่งเธอเพิ่งซื้อให้เขาสวมแทนคู่เก่าของเธอ และกระบอกที่ไม่ควรพกในที่สาธารณะก็ถูกใส่ถุงพลาสติกที่บิสฟ่าตุ่น แต่เจ้าตัวก็ยังไม่วายม้วนให้ป็นรูปทรงเดิมแล้วกำไว้ในมืออยู่ดี

“นั่นแฟนหนูเหรอ” คนถามยังคงยิ้มค้างพร้อมกับพึมพำโดยไม่รอคำตอบจากลูกค้าสาว ตาฉ่ำยิ้มไปด้วยขณะที่ขยับแว่นสายตายาว “ลูกใครแม่ข้างป้าน จมูกคมเป็นสันตรง ลงตัวอย่างกับเทพบุตร ถ้ายิ้มอีกนิดนะ

พ่อคุณเอ๊ย”

ถ้ามีเวลาเธออาจจะได้ยินกลอนบรรยายความงามของสุรมาราออกมาเป็นร้อยความยาวหลายหน้ากระดาษ

และเพื่อเป็นการเรียกสติของแม่ค้ากลับมา เขาวมาลัยจึงสวมวิญญาณแฟนสาวช่างแฉ

“โอ้ย ป้าคะ แฟนหนูนะของปลอมทั้งหน้า เห็นจุมกมัยนั้นนะ เพิ่งจะเหลามาได้ไม่กี่วัน” ว่าแล้วเธอก็กวักมือให้คนตาตุ่มเดินเข้ามาใกล้ขึ้น แต่ก็ใกล้ขึ้นเพียงก้าวเดียว “ตาตุ่มแข็งๆ นั้นก็เพราะยังตัดไม่เข้าที่ดี ปากที่บั้งหงิกนั้นก็เพราะโบทอกซ์ เนี่ยตั้งไปทั้งหน้านั้นแหละคะ แล้วนี่ขนาดไปฉีดกลุต้าแล้วนะคะยังขาวได้แค่นี้”

ลูกค้าสาวยกมือป้องปากกระซิบราวกับเป็นความลับสุดยอด

“เค้าอยากเป็นดารามากคะ ถึงลงทุนขนาดนี้ แต่ก่อนนะผิวสีอย่างกับหมูแดง”

“หมูแดงเลยเธอ” คุณป้าที่ทำหน้าราวกับภาพเทพบุตรตรงหน้าสลายไปถามเสียงสั้น

“คะ หมูแดง”

ตอนนี้เองที่หญิงสาวเห็นว่าผู้ถูกพาดพิงเคลื่อนสายตามองเพราะได้ยินสิ่งที่พูดและพยายามจะไม่หยิบกระบอกที่อยู่ในถุงพลาสติกออกมา และคล้ายกับว่าเขาวมาลัยจะได้ยินเสียงชบครามดังมาจากด้านหลัง

“แต่ก็ยังดีที่หุ่นละนะ” น้ำเสียงของผู้พูดปิดความผิดหวังไม่มีดี สีหน้าเจื่อนลงไปมาก “ว่าแต่เมื่อกี้หนูถามเรื่องกางเกงใช้มั๊ย”

สุดท้ายหลังจากต่อราคาแล้วเธอก็ได้กางเกงขาสวมมาสองตัวอย่างที่ต้องการ และไม่ว่าจะเดินไปร้านไหนๆ ก็มักจะได้ยินประโยคเริ่มต้นคล้ายคลึงกันจนหญิงสาวเริ่มเบื่อก็จะตอบ จึงแค่พยักหน้าส่งๆ ไปเท่านั้น

“แฟนน้องหน้าตาดีนะ” ชายหนุ่มสำอางเจ้าของแผงขายกางเกงในผู้ชายพูดพลางกะพริบตาปริบๆ หยิบกล่องกางเกงในที่เลือกให้ใส่ถุงไปด้วย

“เอ่อ ค่ะ” หญิงสาวไม่ได้ตอบอะไรควักเงินจ่ายก่อนจะเดินออกไป  
เลือกเสื้อผ้าด้วยถุงพระรุ้งพระรัง เธอหยุดลงที่ร้านเสื้อยืดตกรีน ดูลายสวยๆ  
ที่ตัวเองชอบแล้วเดินผลุบเข้าผลุบออกจนรู้ว่าอีกทีก็มีถุงเต็มสองมือ

เขาวมาลย์เดินดูตุน้ำหวานเย็นเจี๊ยบอย่างอารมณ์ดีหลังจากได้เสื้อ  
สวยๆ ของตัวเอง เดินไปดูต้นไม้กระถางที่อยู่ท้ายกระบะ

“พี่คะ พวกนี้มันต้นอะไรบ้างคะ” หญิงสาวชี้ไปที่ต้นกล้าในกระถาง  
สีด้าที่วางอยู่เรียงราย

“ก็มีดอกสีม่วงๆ เนี่ย เทียนหยด แล้วก็กุหลาบ กุหลาบหนูเต็มเลย  
สนใจอันไหนล่ะ”

“กุหลาบที่บ้านมีแล้วค่ะพี่ เพลียขึ้นเต็มอีกต่างหาก”

“พี่มียาฟันขายนะรับรองตายเรียบ” คนขายหนุ่มรีบนำเสนอ แต่หญิง  
สาวกลับโบกมือปฏิเสธ เธอเคยตัดกิ่งที่มีพวกแมลงก่อกวนพวกนี้ออกอยู่  
บ้าง แต่สุดท้ายก็เปลี่ยนใจเพราะมันไม่หมดไปเสียที จึงแยกต้นที่มีเปลี้ย  
เอาไว้มุมหนึ่งต่างหาก ส่วนต้นที่เหลือก็แยกมาอยู่ด้วยกันที่รั้วอีกฝั่ง

“สงสารมันนะ” หญิงสาวให้เหตุผลง่ายๆ “ว่าแต่ต้นนั้นอะไรเหอะคะ”

“ทองกลางต่างจ๊ะน้อง สนใจมั๊ย เหลือต้นเดียวด้วย ถ้าโตมาแล้ว  
ออกดอกสวยนะ เดี่ยวพี่ลดราคาให้เลย”

ประโยคหลังทำให้หญิงสาวพยักหน้าไปอย่างง่ายๆ ก่อนจะคุยกับ  
พ่อค้าต้นไม้อีกสักพัก จนสุดท้ายได้ต้นไม้ในราคาที่ถูกกว่าที่บอกจะลดให้  
เสียอีก

เขาวมาลย์ยิ้มหวานปิดท้ายก่อนจะเดินออกมาถึงที่รถ จัดแจงเปิด  
ท้ายรถแล้วใส่ทุกอย่างลงไป หญิงสาวมองดูของที่มีปริมาณมากกว่าแจก  
ฟรีแล้วทำสีหน้าหนักใจนิดๆ ว่าเปลืองใช้เงินเปลืองไปจนได้ ผิดความตั้งใจ  
ตอนแรกที่จะซื้อของแค่ที่จำเป็นเท่านั้น

เธอปิดท้ายรถแล้วควงถุงแจกในมือก้าวไปเรื่อยๆ จนถึงประตูและ  
คล้ายจะนึกขึ้นได้ว่าลืมอะไรบางอย่าง

“เฮ้ย” จากการเดินกลับเป็นวงกลับไปตลาดเมื่อรู้ว่าลิ้มอะไร  
เอาไว้ที่นั่น

ยักษ์ตัวใหญ่ที่เธอไม่รู้จะทำหายไปตอนไหนนั่นเอง

บริเวณที่คนเดินผ่านแล้วส่งเสียงกระซิบกระซาบเป็นพิเศษนั้นเป็น  
จุดหมายแรกที่เยาวมาลย์ปรีเข้าไปหา ที่สำคัญด้วยความสูงของสุรมารานั้น  
ก็ทำให้เธอไม่เสียเวลาเท่าไร แต่ถ้ามองกลับกันแล้ว การแยกเธอออกจาก  
กลุ่มคนจำนวนมากนั้นก็คงจะเป็นเรื่องที่ยากกว่ามาก

“ขอโทษค่ะคุณยักษ์” หญิงสาวรีบพนมมือไหว้ค้างเอาไว้ทั้งที่หอบตัว  
โยน ขณะที่คนตรงหน้าถอนใจแล้วเดินนำออกไปอีกทางโดยที่ยังขบฟันกราม  
หงุดหงิดไม่หยุด มือที่กำกระบองสั้นจวนต้องใช้อีกมือมารวมจับด้วย

“อันตัวเราเดินตามเจ้าเฝ้าตามติด หากเจ้ากลับเคลื่อนลิบริบหาย  
ดังตาราแฝงเมฆาเพื่อบังกาย ทั้งเราให้เดียวตายในฝูงชน” สุรมาราพูดแบ่ง  
จังหวะชัดเจนพร้อมกับกระแทกเสียงไปด้วย จนทำให้คนที่อยู่รอบๆ หันมา  
มองเป็นตาเดียว เยาวมาลย์ต้องตั้งสติจับใจความอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะแก้ตัว  
ไม่ลื อธิบายต่างหาก

“ขอโทษค่ะ ฉันไม่ได้ตั้งใจ” เธอละคำว่า ‘ทิ้ง’ เอาไว้ ทำหน้ายอมรับ  
ผิด “แต่คนเยอะนะคะ ถ้าหลงกันก็คงไม่แปลก แล้วตอนนี้ถ้ารีบเดินเบียด  
คนไปให้ทันกันก็ถึงรถแล้ว เพราะถ้าเดินหลบช้าๆ อีกก็ต้องหลงกันอยู่ดี”

เขาไม่รู้หรือว่าเธอระแวกใจแทบแยตตอนที่รู้ว่าลิ้มอะไรไป เพราะหาก  
เป็นแบบนี้ละ เกิดสุรมาราตะบะแตกขึ้นมาคนรอบข้างจะเดือดร้อนขนาดไหน  
ก็ไม่รู้

ที่สำคัญ เวลานี้ยังห่างไกลช่วงที่กองสลากๆ จะทำงานเสียด้วย

สุรมาราชักสีหน้าหนักเมื่อมองไปทางกลุ่มคนจำนวนมากที่เบียดกัน  
“เรา همینสาบลิ้นกายของมนุษย์ ไม่อยากเดินย้อยุดจนสุดทาง”

เยาวมาลย์ทำหน้าที่นี้ เขาลิ้มไปหรือเปล่าว่าเธอนะก็เป็นมนุษย์

ตัว همینคนหนึ่งเหมือนกัน

“ไม่มีทางเลือกค่ะ” เธอยืนยันอย่างนั้น “ถ้าเดินจับมือกันไปเร็วๆ ก็คงจะไม่ใช่ไร้มิ่ง”

ทว่าอีกฝ่ายยังคงทำหน้าที่อึดอัด หญิงสาวจึงดึงผ้าเช็ดหน้าออกมาเป็นทางเลือก

“ถ้าไม่อยากจับมือหรือแตะตัวก็จับปลายผ้าเช็ดหน้าเอาไว้แล้วกันค่ะ ฉันจะเดินเร็วๆ จะได้ไม่ต้องแตะถูกตัวคนมาก”

ปลายผ้าเช็ดหน้าสีเข้มถูกยื่นให้ชายหนุ่มจับแน่นดีแล้ว หญิงสาวจึงเป็นฝ่ายเดินนำและจูงคนตัวใหญ่ให้เดินตามไป หลบเลี่ยงคนที่เดินสวนมามากที่สุดเท่าที่จะมากได้ ก่อนจะเดินมาถึงที่รถญี่ปุ่นสีน้ำเงินของเธอจอดอยู่ ถึงตอนนี้สุรมาราเพิ่งรู้ว่าหายใจได้คล่องคอขึ้น และเขาก็กำปลายผ้าเช็ดหน้าแน่นกว่ากระบอกในมือเสียอีก

# ๕

## อาชาชายยอดบุรุษ

ภาพที่เห็นชายหนุ่มตัวโตกำลังนั่งกินอาหารร่วมกันฝั่งตรงข้ามของโต๊ะดูจะเป็นเรื่องคุ้นตาเสียแล้ว มันบ่งบอกได้ว่าอาการปวดหลังของเธอไม่ได้เป็นเรื่องอุปาทาน แต่เป็นอาการสะสมมาแล้วถึงสามวันติดกัน ขนาดย้ายจากโซฟามาเป็นบุฟ้านวมหนักกับพื้นก็ยังไม่ดีขึ้นเท่าไร

เยาวมาลย์เอียงคอแล้วหมุนไหล่จนได้ยินเสียงกระดูกลั่น ดูลิเธอน่ะ ร่างใกล้จะแหลกเป็นเสียงอยู่แล้ว แต่ชายหนุ่มที่นั่งกินใจก็ยังไม่สนใจ เอาแต่นั่งเป่าควีนในจานพร้อมกับดูโทรทัศน์ไปด้วย

ชักจะสบายเกินตัวไปจริงๆ นั่นแหละ

“เนื่องจากสภาพเศรษฐกิจผันผวนในรอบห้าปีของประเทศทำให้ส่งผลกระทบต่อกรวางงานของบัณฑิตใหม่ในปีนี้ เราจึงมีการจัดทำโพลของอาชีพที่มีการแข่งขันกันสูงสุดรายงานจากสก็๊ปค่ะ”

เสียงรายงานจากนักข่าวสาวหน้าตาจิ้มลิ้มถูกตัดไปที่แผนภูมิแบบแท่งพร้อมคำบรรยายในช่วงข่าวเช้าเศรษฐกิจ ขณะที่สุรมาราดูจะสนใจมากเกี่ยวกับแผนภาพรูปที่เคลื่อนไหวประกอบไปมาตามการรายงานของนักข่าวหนุ่ม



อีกคน ซึ่งพอโบกมือภาพของอาชีพนั้นๆ ก็ผุดขึ้นมา

อันที่จริงก่อนจะถึงวันนี้เธอต้องอธิบายเกี่ยวกับเครื่องใช้ต่างๆ รวมทั้งต้องคอยนั่งประกบตอนที่อีกฝ่ายดูโทรทัศน์ด้วย ราวกับดูลูกเล็กๆ ที่จะเสพล้อไปโดยไม่ได้รับความเข้าใจที่ถูกต้อง

“ส่วนบริษัททำอันดับแรกที่มีผู้สมัครเข้าทำงานมากที่สุดได้แก่...”

แผนภูมิวงกลมคล้ายรูปเค้กที่ถูกตัดแบ่งเป็นส่วนโซ่วขึ้นมานบนหน้าจอ อันดับหนึ่งและสองคงหนีไม่พ้นบริษัทน้ำมันและปูนซีเมนต์เหมือนกับปีก่อนๆ ตามมาด้วยสายการบิน บริษัทรถยนต์ และสุดท้าย

“บริษัทในเครือพิชิตทรัพย์กรุ๊ป ขึ้นมาเป็นอันดับที่ห้าแซงหน้าธนาคารของต่างชาติที่ครองแชมป์หนึ่งในห้ามาตลอดลงไปได้ ซึ่งความเป็นจริงแล้วไม่น่าแปลกใจเลยนะครับ เพราะผลประกอบการที่เติบโตอย่างก้าวกระโดดในช่วงห้าปีที่ผ่านมาทั้งที่เศรษฐกิจของประเทศซบเซาเป็นปัจจัยบ่งชี้ได้ดีถึงความก้าวหน้าที่จะเติบโตในสายงานและตำแหน่งได้อย่างแน่นอน” นักข่าวชายพูดจบก็ส่งช่วงต่อไปให้นักข่าวสาวคนแรกอย่างชำนาญ

“ต่อไปจะเป็นข่าวกีฬากับคุณ...”

เยาวมาลย์ตัดสินใจเปลี่ยนช่องกะทันหันหลังจากนั้น เธอกดรีโมตไปเรื่อยๆ ขณะที่มืออีกข้างยังถือช้อนแล้วเป่าไปด้วย โดยไม่ทันสังเกตเลยว่าชายหนุ่มผู้ร่วมโต๊ะกินอาหารหมดแล้ว และกำลังมองหญิงสาวอย่างจะตั้งคำถาม

“เรานั้นคิดสงสัยในข้อหนึ่ง เป็นเรื่องซึ่งเกี่ยวกับแม่แยมฤดี ว่าไหนนางจึงดูไร้หน้าที่ ซึ่งควรมีตามลำดับรับผิดชอบ เพราะว่าในเมืองแมนฤกแดนสรวง ล้วนมีบ่วงภาระต้องรับมอบ รับผิดชอบด้วยกันทั่วทุกตัวตน”

คำถามของยักษ์หนุ่มหลังจากดูข่าวเศรษฐกิจทำให้หญิงสาวอ้าปากค้าง ไม่น่าเชื่อว่าการดูละครหรือรายการข่าว จะทำให้เขาเข้าใจโลกมนุษย์ได้ดีเช่นนี้ ว่าแต่เขายังไม่เข้าใจสินะว่าคำว่า ‘ว่างงาน’ คืออะไร

“ฉันยังไม่ได้มีภาระงานที่ต้องรับผิดชอบค่ะ”

“ภาวะในฐานะมนุษย์ก็มี”

“อืม จะบอกยังไงดี ที่ไม่มีเงินเป็นปัจจัยหลัก คนที่มีหน้าที่ทำงานก็เพื่อแลกกับเงิน แต่ว่าจริงๆ แล้วฉันก็เคยมีหน้าที่แบบนั้นค่ะ แต่ว่าตอนนี้ไม่มีแล้ว จะเรียกว่าว่างงานและยากจนก็ได้ค่ะ อาจจะถูกเหมือนทำตัวทิ้งเวลาไร้ค่าไปวันๆ แต่ฉันก็คิดว่ากำลังจะหาทางก้าวไปในแนวทางของตัวเองอยู่เหมือนกัน” ท้ายประโยคคนพูดทำแวตามุ่งมั่นคล้ายจะพูดกับตัวเองเสียมากกว่า

สุรมารายังคงขมวดคิ้ว แล้วเอ่ยถึงรายการช่วงเย็นเมื่อวานก่อนที่จะพูดถึงเรื่องแรงบันดาลใจที่หญิงสาวนั่งดูอยู่จนจบ “อันการงานนั้นพิสดารซึ่งคุณค่า ที่ผ่านมาของชีวิตมิใช่หรือ เหตุไฉนโฉมงามไม่ฝีกปรือ ดังคำถือกล่าวอ้างอย่างเมื่อวาน”

เยาวมาลย์อยากจะยกมือขึ้นกล่าวสารุรับคำอบรมลัทธิ แต่เธอก็เลือกที่จะตอบไปเพียงสั้นๆ ว่า

“รู้แล้วละค่ะ” ก่อนจะยกจานไปเก็บที่อ่างล้างจานแล้วหันมาทางชายหนุ่ม “คุณยกช้ออยากจะเริ่มหน้าที่ในฐานะของมนุษย์จริงๆ ด้วยการล้างจานไหมคะ”

พอตกบ่ายเยาวมาลย์ก็ปลีกตัวหนีไปอยู่ชั้นบนของบ้าน ซึ่งมีห้องใต้หลังคาอันเป็นฐานลับสำคัญเอาไว้สำหรับอยู่คนเดียวเงียบๆ มีโต๊ะตัวเล็กๆ ที่วางแลบทอปซึ่งมักจะถูกยกไปใช้งานข้างล่างอยู่มุมหนึ่ง ส่วนบริเวณเกือบทั้งหมดของห้องเป็นที่วางของขาตั้ง แผ่นกระดาน พู่กัน รวมทั้งจานสีแห้งๆ ที่กองไว้ส่วนหนึ่ง

ตรงกลางนั้นเป็นแผ่นกระดานแกรมนหาของภาพร่างแจกันช่อดอกไม้ ซึ่งมีต้นแบบเป็นดอกไม้ปลอมตรงหน้า ลายเส้นดินสอบางและคมปรากฏชัดว่างานคืบหน้าไปไม่มากนัก

หญิงสาวหยิบหูฟังจากเอ็มพีสามตัวเล็กเครื่องเก่งมายัดใส่หู ปิด

บรรยากาศหรือเสียงรบกวนอื่นที่ดังผ่านหน้าต่างแจ่มออกไปทั้งหมด หยิบ  
พู่กันและหลอดสีน้ำขึ้นมาเตรียมพร้อมเพื่อเข้าสู่ร่างค์

บ้านที่เงียบปิดปัดนั้นทำให้สุรมาราแปลกใจ จึงตั้งใจเดินสำรวจ  
ทั่วทุกบริเวณก่อนจะเห็นว่ามิตที่หนึ่งซึ่งชายหนุ่มไม่ได้เฉียดกรายเข้าไปใกล้  
ดวงตาคมมองสอดส่องเมื่อเห็นว่าบริเวณชั้นบนนั้นมีห้องหับ และประตูไม้  
ที่ปิดไม่สนิทคล้ายจะเปิดออกมาต้อนรับข้าๆ ตอนชะงักหน้าเข้าไปดูอย่าง  
สงสัย

ควรจะเรียกภาพเบื้องหน้าว่าอย่างไร เมื่ออรรถย่นอ้อนั่นนั่นแย้มสรวล  
ยิ้มอ่อนหวานฉายออกอย่างนุ่มนวล ให้แก่มวลหนุ่มบุปผาหลากสีล้วน ทั้งเนตร  
คมขงคิ้วนั้นเข้ากัน ยามเมื่อแม่ดวงตะวันนั้นหันมา

“น่าจะเคาะประตูก่อนนะคะ” เยาวมาลย์พูดเสียงดังกว่าปกติเพราะ  
ว่ายังใส่หูฟังอยู่ ชายหนุ่มตัวโตที่โผล่มาข้างหลังทำเอาเธอเกือบจะหัวใจวาย  
ตาย เธอเกือบจะร้องโวยวายออกไปแล้วตอนที่เห็นเงาตะคุ่มๆ สะท้อนกับ  
กระจกใสของหน้าต่าง

สุรมาราไม่ตอบแต่ใช้กระบอกในมือชี้ที่ภาพวาดสีน้ำซึ่งยังไม่แห้งดี  
เป็นเชิงถาม “จิตรกรรมแบบใดลายช่างแปลก ไม่เหมือนมวลแมกไม้ในผนัง  
ของวัดวาอารามหรืออย่างวัง งดงามดังมาลีจริงที่ผลิบาน”

“เป็นภาพเหมือนสีน้ำคะ คนละแบบกับศิลปะจิตรกรรมไทยที่คุณ  
เคยเห็น เพื่อนของฉันสั่งทำเอาไว้เพราะจะเอาไปประมูลในงานเลี้ยงพนักงาน  
ของบริษัท”

เยาวมาลย์ตอบอย่างที่ไม่แน่ใจว่าคนฟังจะเข้าใจได้มากน้อยแค่ไหน  
จึงตัดใจอธิบายต่อโดยที่ปิดเพลงแล้วถอดหูฟังออก “เพื่อนของฉันจะเอา  
ภาพไปให้คนอื่น ๆ ดู คนที่ชอบก็จะให้ราคาสูงสุดแล้วจ่ายเงิน แต่เงินที่ได้  
จากภาพนี้จะเอาไปทำบุญคะ”

ยังไม่ทันจะได้อธิบายต่อก็มีเสียงแตรรถยนต์ดังลั่น จนหญิงสาว

สะตุ้ง

“รออยู่ในนี้อ่าเพิ่งออกมา นะคะ”

เธอบอกอย่างรวดเร็วก่อนจะวิ่งลงบันไดไปรากับลมพายุ

รถยนต์สีขาวที่จอดอยู่หน้าบ้านถูกดับเครื่องเรียบร้อยแล้ว ก่อนที่เจ้าของรถซึ่งเป็นชายหนุ่มร่างสูงจะเปิดประตูแล้วเดินออกมา เขาอยู่ในเสื้อเชิ้ตสีฟ้าพอดิตัว จงใจทิ้งสูทสีเข้มเอาไว้ในรถ ในมือมีถุงใส่ผักสดกับผลไม้มาด้วย

“บ้านนี้มีกริ่ง นะคะ” เขาวมาลย์บอกพลางกอดดอกหน้าประตู

“แต่จะกดแต่รคะ” ชายหนุ่มที่ดูเนียบหัวจดเท้าพูดทิ้งเสียงท้ายประโยคแล้วยิ้มประซด การลงท้ายประโยคด้วยคำที่ใช้กับเพศหญิงมักจะเป็นเรื่องที่ทำให้คนที่ได้ยินครั้งแรกมักจะทำสีหน้าจ้องกันร้อยทั้งร้อย

แต่หญิงสาวสามารถฟันธงได้ว่าชายหนุ่มตรงหน้านั้นไม่ได้เป็นอย่างที่ใครๆ คิดแน่

“เชิญค่ะคุณชาย” เธอยิ้มประซดบ้างก่อนจะเป็นฝ่ายเปิดประตูให้ ก่อนที่ชายหนุ่มซึ่งไม่ได้มีบรรดาคำกดีอะไรแต่มีชื่อเต็มว่าอาชาชาย จะเดินดิ่งเข้ามาในบ้านราวกับเป็นเจ้าของเสียเอง

“ว่าแต่วันนี้ชื่อของมาเยอะเชียวนะ”

“ก็มาบ้านแกไม่เคยมีอะไรกินนี่ แล้วอีกอย่างก็ถือว่าเป็นค่าแรงวาดรูปไง”

“ยะ” หญิงสาวกระแทกเสียงไล่หลังมองดูชายหนุ่มผู้เป็นแขกจัดแจงนำของสดใส่ตู้เย็น เขาทำหน้าสงสัยเพราะปกติแล้วตู้เย็นของบ้านนี้มักจะไม่ค่อยมีของอะไรมากนัก นอกจากน้ำดื่มหรือไม่กี่บะหมี่กึ่งสำเร็จรูปที่เจ้าบ้านเอามาใส่ไว้ในตู้เย็นด้วยเหตุผลแปลกๆ อย่างเช่นกันมดขึ้น

“ปกติบ้านแกขาดแคลนอาหารยิ่งกว่าอะไรไม่ใช่ว่าหรือ” อาชาชายพูดพลางปิดตู้เย็น “ทำไมตอนนี่ถึงมีของเต็มเลยล่ะ ถูกหวยหรือ”

“ก็...อย่างนั้นมั้ง” เธอตอบพลางเดินตามอีกฝ่ายทุกฝีก้าวโดยที่ไม่ยอม  
แอบเหลือบตามองไปยังชั้นบนที่ประตูแง้มเอาไว้อยู่

ปกติอาซาซายมักจะมีอยู่ไม่นานหลังจากบ่นประปรายเสร็จจตุระแล้วก็  
จะกลับ

คิดว่าไม่น่าจะมีปัญหาอะไรนะ

“มองอะไร แยม” อีกฝ่ายมองตามขึ้นไปข้างบนบ้างพร้อมกริดนัวเท่า  
คางอย่างมีจริต “ซ่อนใครไว้หรือไง”

“เปล่า คิดถึงรูปที่เพิ่งเสร็จนะ”

หญิงสาวพูดหน้าตายก่อนจะวิ่งขึ้นไปชั้นบนเพื่อความแน่ใจ โดย  
ตั้งใจว่าจะเอารูปที่ยังไม่แห้งดีลงมาอวดอีกฝ่ายด้วย

อย่างที่เธอรู้ดีว่าอาซาซายเกิดในบ้านที่มีแต่ผู้หญิงเพราะพ่อเสียไปแต่  
เล็ก มีพี่สาวอีกสี่คนคอยช่วยเหลือตั้งแต่เด็กๆ จึงถูกจับใส่กระโปรงมาตลอด  
เหมือนกับตุ๊กตาตัวเล็กๆ

และด้วยความที่หน้าหวาน รวมทั้งท่าทางนุ่มนวลจึงถูกล้ออยู่เสมอใน  
โรงเรียน พอๆ กับเด็กหญิงอีกคนที่ถูกบอกว่าชื่อเซย์โตขึ้นจะมีเค้าชี้เหร  
ต่างจากชื่อที่โฆษณาหนักหนาว่าสวยมาก

เยวามาลย์และอาซาซาย คู่หูนรกสวรรค์

คนหนึ่งก็ชอบเอาชนะ ส่วนอีกคนก็สวมบทบาทแต่หงอร้องไห้แฉ

แต่พอโตขึ้นมาก็เป็นเรื่องแปลก เพราะเจ้าตัวกลับทำเป็นทอมไม่รู้ร้อน  
ไม่ว่าใครจะพูดหรือมองว่าตัวเองเป็นอย่างไรก็ดูเหมือนอาซาซายจะไม่ใส่ใจ  
เท่าไรหรอก ยกเว้นครั้งหนึ่งที่เธอยังจำได้สมัยเรียนมหาวิทยาลัย ซึ่งช่วงหนึ่ง  
ที่ชายหนุ่มถูกแฉมามากๆ เข้าจนต้องตอกกลับไปให้รุ่นพี่หน้าโหดปากมอม  
ได้สะอึก

‘ที่เคยได้ยินในหมครับว่า ชายเหนือชายคือยอดชาย อยากเข้าใจมาก  
กว่านี้มั้ยล่ะครับ’ ผู้พูดทำสีหน้าจริงจังจนน่าขนลุกไปด้วยในตอนนั้น

คล้ายกับเป็นการบอกว่าเขานี้ละเป็นยอดชายสมชื่ออาซาซาย

เอาเป็นว่าเธอเองก็ยังไม่สรุปสถานะลมหิตลมหุของเพื่อนคนนี้ได้แน่ชัดนัก เวลาที่โมโหอาชาก็จะไม่ต่างอะไรกับผู้ชายหัวแข็งเจ้าอารมณ์ แต่ส่วนใหญ่แล้วเจ้าตัวจะอารมณ์ดีเสมอ พูดเพราะแบบผู้หญิงอย่างที่คุณหญิงแท้ๆ อย่างเธออดจะอายแทนไม่ได้

หากแต่สิ่งที่เขามาคุยกันถึงตอนนี้ไม่ใช่เรื่องเพศที่ไม่ชัดเจนของเพื่อนสนิท แต่เป็นความว่างเปล่าของห้องชั้นบนนี้ต่างหาก เธอหยิบภาพวาดลงมาพร้อมขาตั้ง พยายามคิดในแง่ดีทั้งที่สอคล้ายสลายตามองไปทั่วแล้วผู้ชายหนุ่มตัวใหญ่ขนาดนั้นไม่มีทางที่จะซ่อนอยู่หลังโต๊ะหรือใต้จานสีได้

“ชาย แก่เธอรูปกลับไปเลยก็ได้ล่ะ” เธอพูดเร็วๆ พร้อมกับก้าวลงบันได ทว่าภาพที่เห็นทำให้เกือบจะสะดุดล้มกลับลงมา เมื่ออาชาก็ยืนขึ้นก้าวไปทางชายหนุ่มอีกคนที่สวมเสื้อยืดดอกกลมลายสกรีนกับกางเกงเอวขยับซึ่งยืนประจันหน้า ตีกระบองในมือลงที่มือตนเองเป็นจังหวะ

“ผู้ชายถือกระบองไม่ใช่ของที่ควรจะมีในบ้านนะคะแยม”

มุกตลกร้ายทำเอาหญิงสาวพูดไม่ออก เพราะสายตาของอาชาก็มองให้รู้ว่าเขาคิดไปถึงไหนต่อไหนแล้ว

“ชาย แก่ออกไปรอนอกบ้านก่อน เร็วๆ ลี”

เมื่อดูจากรูปการณแล้วการจะพาสุรมาราไปเก็บในห้องเหมือนเก็บแมวเข้ากล่องนั้นไม่มีทางที่จะเป็นไปได้เลย เพราะเขาตัวใหญ่เบ้อเร่อ ที่สำคัญเธอกำลังเสียดเสียดกระบองกับมือที่เป็นจังหวะแปลกๆ นี้มาก

บ้าไปแล้ว จะเป็นโรคตื่นคนแปลกหน้าอะไรตอนนี้

“ฉัน... ควรไปรอนอกบ้านเนี่ยนะ” อาชาก็ขึ้นที่กลับมากับตัวเองด้วยความงงสุดฤทธิ์ ทำท่าจะโวยวายกับหญิงสาวที่วิ่งมาอยู่ตรงกลางแล้วทั้งตั้ง ทั้งลากให้เขาออกไปรอนอกบ้าน ปิดประตูใส่พร้อมลงกลอนดิบดี

ทำไม ไม่ให้เขาไปหน้ารั้วเปิดประตูแล้วสตาร์ทเครื่องให้เลยละ

“แยม นี่มันเรื่องอะไรกันคะ”

เสียงเคาะประตูจากด้านนอกทำให้เอวมาลย์หันไปมองครึ่งหนึ่งก่อน จะทำเอวมองชายหนุ่มตัวโตที่ยังยืนอยู่ที่เดิม กำกระบองแน่นหากแต่ดวงตานั้นยังคงจ้องอยู่ที่บานประตู มองตามอาซาชายไปจนสุดทาง

“ก็บอกแล้วไงว่าให้อยู่ในห้องนั้นนะ ไม่งั้นก็ไม่ต้องมีเรื่องแล้ว และนี่คุณจะทำอะไร เอากระบองไล่ตีเพื่อนฉันหรือไง”

สุรมาราตัวโตสายตามองที่หญิงสาว เขารอจนเธอหยุดพูดแล้วใช้อาวุธในมือชี้ไปที่ประตู

“อันสหายของเจ้านั้นผิดแปลก กลิ่นสาบแยกปะปนใช้มนุษย์ คล้าย นาคาเขียวขอใช้บุรุษ อริครุทคนหนึ่งซึ่งต้องทัณฑ์”

“หา!” หญิงสาวอ้าปากค้าง “อาซาชายเพื่อนฉันเป็นมนุษย์ค่ะ เป็นคนแท้ๆ โตมาด้วยกัน ไม่มีทางจะเป็นพวกอะไรแบบนี้แน่นอน”

“ถ้าอย่างนั้นเจ้าจงให้พิสูจน์ อย่าให้ผิดคำพูดที่เอ่ยไว้ เพราะนาคาเราจะตีให้บรรลัย มันเป็นภัยที่ถูกทัณฑ์ดังเช่นเรา”

“แล้วจะแน่ใจได้อย่างไรว่าคุณจะไม่ถือวิสาสะทำร้ายเพื่อนฉันนะ” ถึงจะบอกเพื่อความปลอดภัยก็เถอะ เขามีเรื่องทะเลาะกับนาคาถึงถูกลงโทษ แต่จะมาหาว่าเพื่อนเธอไปอยู่จำพวกเดียวกับมนุษย์พวกนั้นได้อย่างไร

สุรมาราเม้มปากก่อนจะกล่าวอย่างหนักแน่น “หากมีให้ซะปลีกตัว เลิกกวนใจ ตามฤทัยยุติที่ต้องการ”

“ถ้าอย่างนั้นก็รีบดู แล้วรีบทำความเข้าใจนะค่ะ เพราะเพื่อนฉันนะมาก่อนคุณยักษ์เสียอีก” ในช่วงท้ายประโยคซึ่งผู้พูดกำลังหันหลังไปเปิดประตูนั้นทำให้ไม่ทันได้เห็นสีหน้าของผู้ฟังว่าเป็นอย่างไร

“โอเคชาย” เอวมาลย์เปิดประตูแถมบอกก่อนจะดันตัวอาซาชายที่ทำท่าจะพุ่งเท่าความเร็วแสงเข้ามาในบ้านด้วยความโลภ “เดี๋ยวๆ ยังเข้าไม่ได้ ฉันมีเรื่องต้องบอกแกก่อน”

“อะไรคะ” ชายหนุ่มกอดอกเอียงคอไปด้วย

“ผู้ชายคนนี้เป็นญาติห่างๆ ฉัน แต่ว่ามันเสียไม่ดีเท่าไร ชื่นๆ ลงๆ

แต่คุยตามมารยาท รีบๆ รับรูปแล้วก็กลับได้เลย โอเคนะ”

หญิงสาวทำมือเป็นสัญลักษณ์โอเคให้เพื่อนสนิท

“โนว โนว โนว ค่ะ” อาซาชายยกนิ้วชี้ขึ้นแล้วส่ายตามจังหวะสามครั้ง  
“ไอ้แอมสเตอร์เบอร์รี่ แก่ไม่มีญาติผู้ชายห่างๆ และหน้าตาแบบนั้นมันไม่มี  
ส่วนไหนที่คล้ายพอจะเป็นญาติกับแก่ได้เลยนะค่ะ”

เยววมาลัยยกมือขึ้นจับใบหน้าตัวเองพร้อมทำตาโต เมื่อเห็นสายตา  
ของชายหนุ่มผู้เป็นเพื่อนทำท่าเหมือนจะกำลังพิจารณาใบหน้าเธอพร้อม  
ส่ายหน้าไปด้วย

มันให้ความรู้สึกคล้ายถูกบอกว่าชี้เหวอย่างไรชอบกล เมื่อเทียบเธอ  
กับสุรมารา

“มีเรื่องไหนเกี่ยวกับแกบ้างที่ฉันยังไม่รู้หือ” อาซาชายใช้ช่วงเวลานั้น  
และแรงที่มากกว่าดันตัวเจ้าของบ้านให้ออกห่างจากประตู และตั้งใจว่าเขา  
จะเป็นฝ่ายล้วงคำตอบจากชายหนุ่มตัวโตนั้นแทนเพื่อนปากแข็งเอง

“นี่คุณนะ เป็นอะไรกับไอ้แอม”

เขถามพร้อมทั้งทำเอวมองไปด้วย หากพิจารณาแล้วคนคนนั้นดู  
คล้ายมีบางอย่างที่ไม่เหมือนปกติ ทั้งตาที่ดูแข็งเหมือนกับเสือ และก็ไอ้  
อาการที่เหมือนกับจะขบกรามไปด้วยเวลาที่หายใจ จนทำให้หน้าตาที่แทบ  
จะไม่มีจุดบพร่องอะไรเลยนั้นดูแข็งกระด้างขึ้นมาอย่างน่าเสียดาย

“ว่ายังไง” อาซาชายถามซ้ำขณะที่อีกฝ่ายจ้องมองเขานิ่งจนวูบหนึ่ง  
เกือบจะผลอกลบตาไป

แต่สุดท้ายชายหนุ่มตาดูคนนั้นก็หันหลังเดินหนีไปหน้าตาเฉย

“เฮ้ย ยังไม่ได้ตอบ...”

“พอเหอะไอ้ชาย บอกแล้วว่าอย่าไปยุ่ง” เยววมาลัยได้ที่รีบดึงแขน  
เพื่อนหนุ่มเอาไว้แล้วลากมานั่งที่โซฟา

“แต่ว่า...”

“ฉันจะเล่าครั้งเดี๋ยวนะ ตั้งใจฟัง”



หญิงสาวรู้ดีว่าประโยคประมาทนี้จะสามารถทำให้อีกฝ่ายเจ็บได้  
อย่างไร้ข้อแม้